

PUNKAT

Yazan

Tansel GÜNAY

TANIŞMA

Merhaba! Öncelikle burada yer alan fikirlerin, anlatılanların, anıların -kaynaklarını belirterek yaptığım bir iki alıntı dışında- tamamen bana ait olduğunu belirtmek isterim. Gerçek ya da kurgu çok ta mühim değil. Önemli olan bittiğinde okumuş olduğunuzdan memnunluk duymanızdır. Belki kullandığım birkaç kelime size anlamsız ve garip gelecek, ama önemsemeyin, onlar benim lügatımdan çıkma ve çok yakınımda olan insanların kulağının yadırgamayacağı kelimelerdir büyük ihtimalle. Zaten bu benim hayatım ve benim dilim. Ve çok sanatsal bir dil beklemeyin. Fikirlerimi üzerine oturtacağım bir temel olarak aldığım PUNK felsefesine gelince, onun çok net bir tanımı yok. Ne kadar araştırırsanız araştırın, PUNK ile ilgili olarak aklınızda kalacak şey aslında onun tam olarak hiçbir şey ve aynı zamanda da her şey olabileceğidir. Kendine hiçbir konuda kısıtlama getirmediğinden, çerçevesi belli bir tanımlama içine sıkıştırılmayı da kabul etmeyeceği aşikâr olan bir alt kültürdür. Ve bir alt kültür için çok geniş kitlelere ulaşmış olması, zaman içinde pek çok farklı akımın doğuşuna önayak olması ve günümüz insanının yaşam tarzındaki etkileri göz önüne alındığında; sıradan bir “orta sınıf ve işçi kesiminin sisteme karşı başlattığı isyan hareketidir” tanımı ile PUNK açıklanamaz zaten. Beni çeken yanı da işte bu kolayca tanımlanamaz oluşu, ayrıca her sistem içinde yaşayabilen ve fakat her türlü dayatmaya karşı çıkan karakteridir. PUNK iyi huylu bir virüstür.

Yaratıcılığa sınır ve kural koymayan bir yanı vardır. **Kendin yap!** (D.I.Y=Do It Yourself) anlayışı, kimi zaman karşıtları tarafından “kalitesiz üretime bir kılıf arayışı” gibi gösterilmeye çalışılsa da, aslında yaratıcılığın önündeki “tüm engelleri kaldırmaya yönelik samimi bir destek” tir.

Müzikten beklediğiniz şey duygularınızı harekete geçirmesi ise neden kusursuz bir armoni, abartılı bir enstrüman kalabalığı ve kibirli virtüözlere ihtiyaç duyulsun? Bazen tek bir akorla hayatın kendisine dokunduğunu düşündüğümüz sokak müzisyenleri çıkmaz mı karşımıza, umulmadık zamanlarda?

Güzel müzik sadece yılların bilgi birikimi ile mi yapılabilir? Ya da bir müzisyenin enstrümanına olan hâkimiyetinde mi gizlidir formülü? Ya da kokuşmuş müzik sektörüne kendilerince yön veren kan emici plak şirketlerinin size güzel ambalajlar içinde sunduğu şey midir? Güzel müzik nedir? İyi enstrüman çalmakla iyi müzik yapmak arasındaki farkı da anlamanızı istiyorum. Güzel müzik sadece müzisyenden değil bir o kadar da dinleyicisinden doğar. İşte PUNK müziğinin temelinde de bu yatar. Kendin yap! Etiğinin PUNK felsefesi içindeki en büyük üründür müzik. Enteraktif bir müzik anlayışı, seyircisiyle bir bütün olma isteği ve sadece birkaç akorla ve hatta vasat bir enstrümanistlik ile söyleyecek pek çok şey bulabilir PUNK!

Alışlageldik müzik yıldızları bulamazsınız PUNK ın yeraltı dünyasında. Müzisyen ve dinleyicisi arasındaki o küçük düşüren uçurumu yok eder. Servet değerindeki plak şirketleri ve ne yapmanız gerektiğini söyleyip duran patronlar da yoktur. İsteyenin müziği yapan, isteyeninse dinleyen olduğu adil bir iş bölümü vardır. Bu sadece bir seçimdir, her an değişebilir ve sonuçta kimse diğerinden daha değerli ya da üstün değildir.

İşte milyar dolarlık bir sektöre, ondan hiçbir pay istemeden, sırtını dönebilen, kuralları yıkan, kendi dünyasını yaratan, her türlü sisteme ve sınıflandırmaya karşı duran PUNK ve onun haykırdığı Kendin yap! Anlayışından hareketle yola çıkıyoruz.

Peki, bu AT neyin nesi?

Tek boynuz (Unicorn) olarak bilinen mitolojik atın internetin özgür ansiklopedisi vikipedi de geçen tanımına bakalım önce:

“...Kafasının ortasından düz bir boynuz çıkar. Saf ve masum olduğuna, kanı içildiğinde kişiyi ölümsüz kıldığına, bu nedenle öldürmenin lanet getireceğine inanılan efsanevi bir hayvan. Latince ismi olan Unicorn; "bir-tek" anlamına gelen uni- ve boynuz anlamına gelen cornus sözcüklerinden türemiştir (Türkçe karşılığı Tek boynuz'dur). Yine bir efsaneye göre, sadece bakire kızların yanına yaklaşır ve bu şekilde yakalanabilir...“

“...Orta Çağlarda tek boynuz Avrupa'da "süper bir hayvan" olarak ortaya çıkmış ve sanatçıların değer verdiği bir malzeme olmuştur. Genellikle ata benzer ve başının önünde ileri doğru uzanan, spiral bir boynuzu vardır. Tek boynuz'un boynuzu ilaç niteliği olarak kabul edilirdi (özellikle tıbbın etkin olmadığı 17. yüzyıl sıralarında) ve bazen ağırlığınca altın karşılığında değer biçilirdi...”

Ne kadar da ulaşılamaz ve değerli bir yaratık! Saflığı, masumiyeti, sadece bakireleri muhatap alan kişiliği, şifacılığı... Vs... Toplumun tüm ahlaki değerlerini bünyesinde barındıran yüce bir varlık! İnsanlığın tüm tarihi boyunca tabusu, kolayca aşamadığı bir ahlaki sınırı olan bakirelik kavramıyla kurduğu yakınlık. Tüm bu değerleri, bu efsanevi ata yükleyen insanoğlu aynı zamanda; lanetlenmek pahasına onun kanını içip ölümsüz olabileceğine de inanmış. Atalarımız adına ne bilindik bir çelişki!

İnsanoğlunun bütün bunları ne amaçla yarattığını felsefi ya da sosyolojik açıdan incelemek değil niyetim. Sadece; varlığı tamamen şüpheli böyle bir atın düşüncelerine dokunmak istedim. Kendisine bu denli asil etiketler yapıştıran ama diğer yandan kanını içebilecek kadar barbarlaşan biz insanlara bakışı önemli benim için. Ve öyle bir unicorn düşündüm ki, iradesi dışında kendisine atfedilen tüm bu yüce sıfatlara sırtını dönsün. Tek bir boynuzu ile ulaşılmaz ve değerli bir unicorn olabilecekken bunu reddetmiş bir ucube PUNK-AT! Kabul edilebilir olandan, olması gerekenden, kendisinden istenenden daha farklı; ama belki böyle daha özel! Ve çok daha güzel! İşte bu sayfalarda sizlerle paylaşacaklarımın simgesidir PUNKAT.

Tanıştığımızı memnun olduk!

Punk Hayaller

*Yalnız geçen günün ardından sessizliğin katili saatin tik tak tik taklarında
Umutsuz bir bekleyiş bir ses için ve bir nefesle bir melek uzatır sana elini alıp götürmek için*

Gökyüzündeki yeşil vadiye

*Orada ağaçlar vardır ve çocuklar bağırlar hep bir ağızdan hep birlikte
Lütfen sevin dünyayı Lütfen sevin dünyayı Lütfen sevin dünyayı diye*

Şekerler gelir avuçla şekerler çocuklar yesin diye neşeyle ve sonra sessizce kapanır gözler

Hayaller ülkesine doğru gizlice

Lütfen sevin dünyayı Lütfen sevin dünyayı!

BAŞLANGIÇLARIN ÖNEMİ

Konunun uzmanları, çocukluk çağımızda başımızdan geçenlerin ilerideki yaşantımızı şekillendirdiğini söylerler. Karakterimiz, korkularımız, güçlü yanlarımız, zaaflarımız, ... Hepsi çocukluğumuzda şekillenir. Çok bilindik, klişedir ama gerçekten “Ağaç yaşken eğilir”. Çocukken bir hastalığa yakalandım. Bulaşıcı bir hastalığı ve kontrol için gittiğimiz hastanede apar topar çocukların bulunduğu bir koğuşa götürdüler beni. Ne olduğunu anlayamamıştım. Annem ve babam yanıma gelmiyorlardı. Uzunca bir süre bir yatakta oturdum. Korkudan ve şaşkınlıktan ağlayamadığımı hatırlıyorum. Sonra biri –sanırım bir hastabakıcıydı– geldi. Bana “**Burası çok sıcak gömleğini çıkaralım istersen**” dedi. Buna annemin karar verebileceği bir yaştaydım. Ama annem yoktu yanımda. Ben de “**Olur**” dedim. Adam gömleğimi alıp gitti. Çok çok ileriki yıllarda hatırlayıp farkına varacağım bir şey gelmişti başıma. İlk kez bir eşyayı çaldırılmıştım. Sanırım yalnızlığımdan, korkuyla bütünleşik şaşkınlığımdan yararlanmıştı. Aslında hiç te sıcak değildi hastane. Üşüdüğümü hatırlıyorum. Buna rağmen yatağa yatmamakta direndiğimi de. Çünkü yatarsam sanki oradan gidemeyecekmişim gibi geliyordu. Beni birazdan almaya geleceklerine emindim zaten bizimkilerin. Ama gelmediler. Ben de daha fazla dayanamadım. Hastaydım, yorgundum, üşüyordum. Yatağa uzandım. Ve gerçekten de korktuğum gibi, o hastane, evimi unutturacak kadar uzunca bir süre misafir etti beni, sağ olsun.

İşgal evlerindeki gibi bir ortamı vardı koğuşun. Evinden, ailelerinden uzak onlarca çocuk bir arada yaşıyorduk. Hatırladıklarım, polis baskınları gibi hastabakıcı ziyaretleri. Kızımdan yediğim fitillerin engel olamadığım boktan sonuçları. Gecenin bir yarısı bu pisliği temizlemek zorunda kalan bir hastabakıcının ne kadar kaba ve duyarsız olabileceği vs...

Bir gece babam gizlice içeri girmişti. Kahramanca bir hareketti benim için. Epey kaldı yanımda sonra fark ettik ki serum yine yerinden oynamış ve takılı olduğu bölge şişmişti. Olağan bir durumdu bu. Mecburen hemşireyi çağırdı. Hemşire babamın orada olmasına çok sinirlendi. Sertçe çıkardı kolumdan serumun iğnesini ve takacak yer aradı. Öncekilerde de aynı şey olduğundan takılabilecek her yer şişmişti. Damarları bulması zordu. **“Nereye takacaksınız?”** dedi babam. Hemşire **“Ayağına takacağım”** dedi sinirli sinirli ve babama çıkmasını söyledi. Babam elimden tutuyordu. Ben de bırakıp gitmemesi için yalvarıyordum. Bir yandan da ağlıyordum. Hemşire giderek sertleşmeye başladı. Güvenliği çağırmakla tehdit ediyordu. Mecburen gitti babam. Katlanılabılır bir durum değildi benim için o an. Babam gider gitmez bana bir tokat patlattı hemşire. **“Şimdi bunu ayağına takacağım. Bunu da şişirirsen eğer bir dahakini kafana takacağım bilmiş ol”** dedi. O gece sabaha kadar uyumadım. Hareket etmemeliydi bacağım. Şişmemeliydi. Sabah olduğunda aynı hemşire gelip hiçbir şey olmamış gibi, takılabileceği maksimum iğrençlikteki sözde şirinliği ile **“Bana suyundan bir bardak verebilir misin canım?”** diyerek babamın içmem için bıraktığı şişeden bir bardak su alıp gitti.

Onun bu yüzüzlüğüne, kaypaklığına bir çözümlene getirmem beklenemezdi o kadar ufakken. Ve benim itaatkarlığıma. Ama işin özünü anlıyordum sanırım. Bilinç altıma işleniyordu bu tecrübelerin ürettiği bilgiler. O hemşirenin suyumdan almasına izin verdim. Çünkü korkuyordum. Otoriteyi temsil ediyordu bana. Ve ben o zamana kadar otorite ile, aramda beni koruyan bir tampon bölge olmadan, direk temasta bulunmamıştım hiç. Ama korkunun terörize etkisiyle de birlikte içgüdüsel biçimde yapılması gerekeni bir çırpıda kavramıştım. Yaşamak için otoriteyle iyi geçinmem gerekiyordu. Sistem böyleydi. Böyle insanlar üretirdi. Hastanede böyleydi, okulda böyleydi, sokakta, işyerinde, ülkede, dünyadaki

her yerde böyleydi. Korkutmak, korkuyla yönetmek, insanlık tarihi boyunca gücü elinde bulunduranların süregelen bir tutumuydu. Sistemin köleleri de kendilerinden beklendiği gibi itaatkâr davranırlar buna uygun yaşarlardı.

“Suyu verdiğin için kendine kızma” dedi yandaki yatakta yatan ve benden yaşça büyük olan çocuk. **“Bugün gene gelip alacak o sudan. Ve sen aldığı için mutlu bile olacaksın”** **“Neden?”** diye sorduğumda **“Çünkü içine bunu katacaksın”** dedi gülerek. Elinde tuttuğu şeyin ingiliz tuzu olduğunu söyledi. Ve böylece hayatımda ilk kez bir anarşistle tanışmış oldum. İlk anarşik eylemim de o uyuz hemşireyi ishal etmek olmuştu. Tabi sonuçtan asla emin olamadım. Çünkü hemşire tekrar geldiğinde ona şişeyi alıp gitmesini söylemiştim. Bir daha da görmedim. Ama bu eylem benim moralimi düzeltmişti. Belki de PUNK olmaya orada karar verdim. Hiç de farkında olmadan.

Anarşist

*Işığın içinde karanlığı gördün, gözlerin kamaştı en yoğun biçimde
Aydınlanmıştın belki ama kördün, büyük bedeller vardır inan her seçimde
Güneşe bakmak gibiydi sanki değil mi? Sonu belli sonu hüsrana her seferinde
Ve sen de ateşe uçan kelebekler gibi sonunda yanarak öleceksin...
Eskiden olsa gene hayaller kurardın. Hayat sana güzeldi en rahat biçimde
Ama bir gün orda onunla tanıştın ve büyük delikler açtınız sistemin içinde
İlk başlarda oyun gibiydi sanki değil mi? Ama giderek acı verdi tuhaf bir biçimde
Ve sen de ateşe uçan kelebekler gibi sonunda yanarak öleceksin...*

NO FUTURE

Biz 70'lerde doğanlar, 12 Eylül'ü pek te hatırlamayız. Ancak ailelerimizin bu döneme dair anılarının, çocukluğumuz ve gençliğimiz üzerindeki etkisi büyük olmuştur. 80 darbesinin yarattığı “sessiz” ailelerin çocuklarıydık biz. Tek sorumluluğu ders ve okul olan, “olaylara karışmayan” bir öğrenciler topluluğu. Darbeyle gelen baskı ve yasaklar döneminden, tüketim arzumuzun kamçılandığı bir fırsatçılık dönemine geçişimiz de çok hızlı olmuştu. Darbeciler ile Özalıcılar arasında sıkışıp kalmış ve 68'lerin tersine siyasi kimliğini kaybetmiş, nispeten eğitilmiş ve fakat apolitik bir kuşak yaratmışlardı bizden. İşletme okumak için birbirleriyle sınav meydanlarında savaşan gençlerin gerçek amacı eğitim de değildi aslında. Üniversite, iş hayatında sahneye çıkmadan önce alelacele giyilmesi gereken bir kostümdü sadece. Geleceği ne kadar düşündüğümüz de tartışılırdı. İyi bir işe kapağı atmaktı derdimiz, gerisini düşündüğümüz yoktu. Günü kurtarma endişesiyle yaşayan bir genç kitle vardı ortada. Darbeyle geçmişimize bir sünger, “neo-liberalizm” in sırıyla çağ atlama dalgası ile de gelecek hayallerimize set çekilmişti.

PUNK felsefesi içindeki “No future” söylemi; daha güzel bir geleceğin olmadığına, olamayacağına dair bir gönderme değildir. Aksine “gidişat değiştirilebilir ve daha güzel bir gelecek inşa edilebilir” düşüncesi hâkimdir PUNK'ta. Dolayısıyla bu slogan daha ziyade kaderciliği reddeden bir duruşu simgeler. Bazı aydınların tabiriyle; biz 80-90'ların “alacakaranlık kuşağı” ya da “X Jenerasyonu” için ise gerçek anlamıyla “gelecek yoktu”.

Tüm olumsuz sosyal şartların yanında, nüfusun vahşice artışı ve buna bağlı olarak, kalabalıklaşan Anadolu'muzun çiftçi ailelerinde verimli toprakların bölünerek küçülmesi ve böylece çiftçiliğin gerilemesi, fakirleşme ve git gide artan terör eylemleri, vs... Anadolu'dan

batıdaki büyük kentlere bir göç dalgası başlatmıştı. Gelenler kentsel kültüre ayak uyduramadıklarından, yaşam tarzları ile asla örtüştüremeyecekleri modern kent yaşamından izole yaşam alanları yarattılar kendilerine. Kentliler de bu vesile ile yeni kavramlarla tanışmış oldular: Gecekondu, Varoş ve bunlar gibi diğerleri.

Tam bu noktada, yani son sürat bir romanın içine dalarken, bir alıntı yapma gereği duyuyorum. Bad Religion isimli müzik grubunun solisti aynı zamanda da Cornell Üniversitesinde Biyoloji dalında Doktora yapan Greg Graffin tarafından yazılmış “PUNK MANİFESTOSU” nu sizlerle paylaşmak istiyorum. Çünkü buradan sonra okuyacaklarınız, Türkiye’de yaşamış bir PUNK ın hayatının bir dönemini içeriyor.

Birçok otorite, kuruluş, kişi ya da kişiler topluluğu tarafından yazılmış PUNK ile ilgili kanun niteliğinde metinler bulunabilir literatürde. Ama benim kişisel fikirlerime ve tanımlamalarıma en denk düşenlerden biri Greg Graffin tarafından yazılmış olan bu “PUNK MANİFESTOSU” dur.

Yazı Delikasap isimli derginin internet sitesinde (<http://www.delikasap.com>) Bahadır Dinler tarafından Türkçeye çevrilmiş haliyle yayımlanmıştır. Buyurun okuyalım :

“ PUNK MANİFESTOSU - Greg Graffin (Bad religion) (03/2002)

Hiçbir zaman bir plak şirketine sahip olmadım, ya da başarılı bir satış şirketinde çalışmadım ve pazarlamada bir uzman olduğum da söylenemez. Şarkı yazarlığı yaptım, başkaları yaptıklarını isimlendirdi, pazarladı ve tüketime hazır hale getirdi.

Punk bana para kazandı, ancak kazandırdığı miktar Punk'ı mideye indirilecek büyük bir lokma olarak gören şirketlere hediye edilen rakamların yanında hiç kalır. İnsanların Punk'a yakıştırdıkları birçok şeyin değerini daha aza indirgemek özelliğim olmuştur. Çünkü Punk ona yakıştırılanlardan daha fazlasıdır. O kadar fazlasıdır ki, yapılan yakıştırmalar, tüm punkların paylaştığı tecrübe ışığının yanında çok anlamsız kalırlar.

Hayatımın yarısından fazlası boyunca bir parçam olduğu için; süregelen sosyal fenomen Punk'ı tanımlamaya kalkışmanın ve gerekirse savunmanın zamanı geldiğine inanıyorum. Hayret edilesidir ki, bu kadar çok kültüre yayılmış ve duygusal bir şey bu kadar zamandır tanımsız kalmıştır. Punk'ın kökleri tarihte birçoğunuzun tahmininden daha derinlere inmektedir.

Son yirmi yılda bile, Punk'ın pop müziği ve gençlik kültürü üzerindeki etkilerini irdeleyen bir analize rastlamak pek mümkün değildir. Daha da nadir olarak rastlananlar, insanların Punk'a yükledikleri - Punk'ın derinden yarattığı tüm duygusal ve entelektüel etkileşimlerle ilgili yazılardır.

Bunu yazmak isteğimdeki birkaç sebep yukarıda saydıklarım. Eğer bu deneme, dil ve uslubta keskinliğe, sadeliğe inanan insanları destekliyorsa, kapalı bir topluluğun gizliliğini yıkıyorsa, şüpheli yaklaşımlara bir sonuç sunuyorsa, daha derin düşünmeye sebep oluyorsa, ironiyi açığa çıkarıyorsa; işimi yapmışım demektir ve kendilerini önemsiz hissedenler durumlarının ne kadar önemsiz olduğunun farkına gerçekten varacaklardır. Dünya çapında yayılmış bu alt kültürle ilgili kendimi destekleyici olarak elimde sadece gözlemlerim olmasına karşın, dünyanın birçok yerinde ortak düşüncenin izlerine rastladım.

Genel düşünce sistemleri; insanları bir topluluk içinde birbirine bağlayan ideolojiyi tanımlar. Punklar arasında bir topluluk özlemi vardır, ancak ideolojinin köklerini tarayıp, belirli bir zemine oturtmak gerekmektedir. Günümüz Punk stereotipi, yoğun pazarlama silahlarıyla ezilmiş, varlığını stil ve modanın altında kaybetmiş bir görüntü vermektedir.

Yine de bu rahatsızlıklar, Punk duygusunu yok etmemektedir. Bütün bunlar sadece punk olduğunu bilen ancak, punk'ın ne anlama geldiğini bilmeyen genç nesillerin aklını karıştırmaktadır. Bunu anlamak zaten çok uzun bir yoldur. Bu yazı bu işlemin bir parçasıdır.

PUNK'LAR CANAVAR DEĞİLLERDİR

Punk, insan olmanın bir yansımasıdır. Bizi diğer hayvanlardan ayıran nedir? Kendimizi tanımlayabilmemiz ve kendi genetik "tek"liğimizi sergileyebilmemizdir. İronik olarak, pazarlamacı ve sosyal araştırmacılar punk müziğini çoğu zaman "ilkel" ve "hayvani" olarak tanımlamaktadırlar.

Onlar şiddetin Punk'ın anahtar özelliklerinden birisi olduğuna inanırlar ve şiddet çok dikkat çeken; üstelik haberlerde en kolay yer bulabilen konuların başında gelir. Şiddet konusuna bu yönden bir yaklaşım Punk'ın asıl anahtar özelliklerinden birinin gözardı edilmesine neden olur:

PUNK, insani özelliklerimiz olan sonuç çıkarma ve sorgulama ile birlikte elde edilen tecrübelerle "tek" olmanın dışı vurumudur.

Şiddet ne sadece punk'a özgüdür, ne de genel birşeydir. Kendi içinde değerlendirilince; punk düşüncesiyle ilgisiz şeyler buna sebeptir. Örnek olarak bir lisedeki bir punk ile iyi bir futbol oyuncusunun kavgasını ele alalım. Futbol oyuncusu ve çevresi punk genci gerçek bir insan olarak değerlendirmemektedir. Aksine, onu bir öfkeli sözler deposu olarak kullanır, her gün dalga geçer, provoke eder ve utandırır. Bunların sebebi, hepimizin bildiği gibi kendilerine olan güvensizliklerinin dışı vurumudur.

Günün birinde, tüm bunlar punk gence fazla gelir ve futbol oyuncusuna koridorda saldırır. Öğretmenler tabi günün sonunda garip saç şekli pis kıyafetlerini delil göstererek punk genci şiddet yanlısı ve kontrol edilemeyen bir tehlike olarak ilan ederler. Yerel gazete hemen yazar: "Koridor kavgası, şiddetin Punk-Rocker'ların yaşam tarzının bir parçası olduğunu tekrar gösterdi".

Gerçek bir insan olarak kabul görmemenin getirdiği ani kızgınlık punk rockerlara özgü bir hareket değildir. Bu insani bir davranıştır ve kabul görmeyen, değer verilmeyen, aşağılanan herkes aynı tepkiyi verecektir. Üzücü olan punklar arasında çok fazla şiddet örneğinin yaşanmış olmasıdır. Kendilerine punk diyen bazı yanlış yönlendirilmiş insanların yaptıkları daha da kötü örnekler oluşturmuştur. Ancak kin ve şiddet, punk'ın özellikleri arasında olmayıp, savunduğu değerlere de ters düşmektedir. Kin ve şiddet punk topluluğunu bir arada tutan yapıştırıcılar değildir.

TEK OLMAMA İNSANLIĞIN KORUMASIDIR

Doğa bize punk olmanın ne olduğu ile ilgili temel bilgiler vermektedir. Yaklaşık 6 milyar insanın taşımakta olduğu, 80.000 ayrı genden oluşan, insanlara lütfedilmiş farklı gen grupları mevcuttur. Aynı gen grubuna sahip iki insanın karşılaşma ihtimali; buradan bir çıkarım yapmak için fazlaca küçüktür. (hesaplamak isteyenler için; 1/2 80.000 kere, hayat içerisinde karşılaştığınız insanların sayısı yüzde ya da binde hali! Pratikte imkansız bir durum)

Taşıdığımız genler hayat içerisindeki hareket tarzımız ve alışkanlıklarımızda çok belirleyicidir. Bu yüzden “tek” olma hediyesine sahibiz. Çünkü kimsenin dünyasını kontrol eden gen düzeneği başkasınıkiyle bir değildir. Bunun yanında tabii ki kültürel etkilerin de üzerimizde çok büyük etkisi vardır, ancak bunların dünya görüşü ve yaşam tarzıyla ilgili insanlar arası daha homojen bir etkisi bulunmaktadır.

Söyle bir örnek ele alalım. Aynı okulda okumuş, aynı ideallara sahip, aynı fabrikada çalışan, aynı takımları tutan, aynı mağazalardan alışveriş yapan 15.000 nüfuslu bir ortasınıf kasabası olduğunu varsayalım. Bu insanların çocuklarının gelişiminde; çevrenin kültürel etkisi ile çocukların genlerinin “tek”liği arasında sürekli bir çatışma yaşanacaktır.

Doğal yapılarıyla bağlantılarını koparanlar toplumun robotları haline gelirken, sosyal gelişim ve kaynaşımı gözardı edenlerse derbeder hayvanlar olmak durumundadırlar. Punk, bu iki uç noktanın arasında ustalıklarla çizilecek bir çizginin üzerinde yürümek isteğindedir. Punk’lar kendilerine has “tek”liklerini göstermek isterken, aynı zamanda zor edindikleri terbiyenin komünal aspektlerine de sıkı sıkı sarılmak isterler.

Dayandıkları sosyal bağlantı noktası, karşılarındaki her bir bireyin “tek”lik özelliğini anlama isteminden güç alır. Punk “ortam”ları bu tip görüşlerin kabul gördüğü, bazen uyum

sağlandığı, bazen dışlandığı ama her zaman toleransın ve saygının yüksek olduğu sosyal ortamlardır.

PUNK; İnsan doğasını gözardı ederek sürdürülen sosyal yaklaşımları çürütmeye, yalanlamaya çalışan bir harektir.

Toleransa dayandığı ve reddetmekten sakındığı için Punk, tüm insanlara açıktır. Punk'ın "tek"liğe olan saygısı ve yaklaşımıyla "tek"lik ile ilgili olan genetik-biyolojik özelliklerimiz arasında çok sık bir paralellik mevcuttur...

KORKU VE RASYONALİTE ARASINDAKİ SAVAŞ

İtaat etme dürtüsü toplumsal yaşamın kuvvetli yan etkilerinden biridir. Büyüklerimizin bakış açılarına saygı duymak hepimize öğretilmiştir. Sonradan farkederiz ki, bunlar sadece dogmatik görüşler olup, aslında zor sorular sorarak karışıklık yaratmamamız sağlanmaya çalışılmaktadır. Birçoğu alışageldiği şeklide devam ederek, kendi bakış açılarını hiçbir zaman açığa vurmaz ki, bu durum bireyin prematüre ölü doğuşu olarak adlandırılabilir.

Türümüz, sadece kendine has olarak kendini tanımlama ve ifade edebilme yeteneğine sahiptir. Ancak, insanlar bu biyolojik fonksiyonlarını kullanmayarak, aslında fonksiyonu meydana getiren doğal seleksiyon eğrisine aykırı duruma düşmektedirler. Bu gönül rahatlığı durumu, hata yapma korkusuyla çatışmaktadır.

Herkesin birşey yaptığını varsaymak kolaydır, çünkü o zaman hata yapmaktan uzaklaşıp, herşeyi olduğu gibi kabul edersin. Ahmak sürüleri muhtemelen bu avantajın farkına kolayca varırlar. Ancak bu mantalite tüm insan ırkının çöküşüne sebebiyet verebilir.

Mevcut popüler fikre karşı düşünmek ve hareket etmek insan gelişiminde kritik olmakla birlikte Punk'ın güçlü belirginliklerinden biridir. Eğer bir konunun ya da fenomenin doğru olduğu sadece diğer insanlar öyle düşünüyor savıyla kabul ediliyorsa, Punk'ın görevi daha iyi bir çözüm bulmak; hiç bir şey yapamıyorsa, mevcut bakış açısını doğrulayan ilgili bağımsız, özgün bir değişken bulmak olmalıdır. (bazı durumlarda popüler bakış açısı insan doğasının bir yansıması şeklinde gerçekleşir ki, Punklar bunu reddederek yaşamazlar)

Tabiatına aykırı davranma yeteneği insan düşüncesinin en büyük gelişimlerinin çok önemli bir parçası olagelmıştır. Bütün "Aydınlanma" çağı, o çağın dogmalarına karşı çıkma ve doğanın, insanın gerçeklerini herkesin anlayabileceği şekilde ortaya koyma çabası şeklinde karakterize edilebilir.

Galileo kiliseyle savaştı, kilise kazandı, Galileo'yu ömür boyu hapse mahkûm etti ama sonuç olarak kazanan Galileo oldu; günümüzde güneşin dünya etrafında döndüğüne inanan pek az insan kaldı ve görüldü ki Tanrı dünyayı evrenin merkezinde yaratmadı. Francis Bacon, insan kaderinin anlamayla aynı şey olduğu konusunda ısrar etti. İnsan olmanın ne anlama geldiği bu temel prensibi yadsırsak, dedi; sonrasında barbarlığın derinliklerine doğru alçalırız.

Charles Darwin, Aydınlanma'nın en ateşli günlerinden sonra yazmıştı, ancak bu gelenekten etkilenmişti, bir din adamı olarak yetiştirilmişti ancak gezilerinde gözlemlediği biyolojik

çeşitliliğin altında yatan düzeni sorguluyordu. Soruları İncil'in birçok bölümünü hedef alıyordu, ancak sorgulaması sağlam ve bir kendini geliştirme işleminin sonucuydu.

Kilisenin dogması daha da marjinalize edildi. Kiliseden uzaklaştırılma korkusu; insanlarca görüşlerinin anlaşılması sonucu alt edildi.

Günümüz Punk düşüncesi süreci, anlamaktaki tutkusu ile Aydınlanma geleneğinin karbon kopyasıdır. Dogmayı yoketme çabası göstermiş olan geçmiş bu kadar örnek; güçlü bir öğretiyeye götürür bizi: Gelişmiş insanların doğasında orjinal olmak vardır. Bu teklığın kendini bu kadar nadir göstermesindeki gerçek; doğamızın çok benzer güçte başka bir faktör tarafından bastırılmasıdır: Korku.

PUNK, kendini geliştirmede bir sorgulama ve sonuç çıkarma sürecidir ki; bu sürecin sonunda sosyal bir gelişim de gözlenebilir.

Eğer yeteri kadar insan kendilerini özgür hisseder ve sorgulama yeteneklerini kullanmada kendilerini cesaretlendirirlerse; temel gerçekler ortaya çıkacaktır. Bu gerçekler, bir totaliter kişilik tarafından böyle bildirildiği için değil; insanların ortak veya benzer şekilde yaşadıkları tecrübeler neticesinde doğru olarak kabul edilmiş olacaktırlar.

Önyargı meselelerinde punkların birbirleriyle anlaşmaları; punkları etrafta istemeyen insanların onlara yaptıkları basit tehditleri ortak olarak paylaşmış olmalarından ileri gelir. Punkların her biri birşeylerden uzak tutulmaya çalışılma tecrübesi edinmiş; ve her biri kendi hikayesinde bir diğerinin yaşadığı dışlanmışlığı belli bir tecrübe sonucu anlayabilmektedir.

Önyargı gerçeği; hepsinin ortak paylaştığı bir tecrübeden ileri gelmektedir; bir yerlere yazılmış bir formülden ya da aralarında aldıkları ortak bir karardan değil. Punklar tecrübelerinden önyargının yanlış olduğunu öğrenmişlerdir. Bu yaşamlarındaki en önemli prensiplerden biri haline gelmiştir, bunu bir ders kitabından öğrenmemişlerdir. Anlamaya çaba göstermeksizin ve inanılanı provoke etmeksizin, gerçek; kişiye has, pasif ve kesinleştirilmiş bir ideolojinin altında kalmıştır.

GERÇEK NEDİR?

Filozoflar, gerçeği büyük “G” ile yazılan gerçek ve küçük “g” ile yazılan gerçek olarak ayırırlar. Punklar bunu reddeder.

Büyük “G” ile tanımlanan gerçek, üstün bir valık tarafından hükümlendirilmiş bir düzen olduğunu kabul eder. Bu tanım, gerçeğin Tanrı’dan ileri geldiğini, Tanrı’nın herşey için evreni yaratırken bir planı olduğunu anlatır.

Küçük “g” ile tanımlanan gerçek; kendi kendimize farkına vardığımız, ve dünyanın heryerinde benzer deneyim ve gözlemlerle herkesin aynı kanıya varacağı olaylardır. Bu objektif gerçeklik olarak da bilinir; gerçek bizlerin içinden oluşan şeydir. (Büyük “G”nin aksine)

Ahlakın sadece büyük “G” gerçeğinin bir ürünü olduğunu düşünmek durumundayız.

Objektif gerçek sadece ruhani ve ahlaki bir kültüre yol çizmektedir.

PUNK; dünyanın bizim yaptıklarımızdan ibaret olduğuna dair bir inançtır. Gerçeklik bizim dünyayı anlayışımızla oluşur; bir yerlerde olayların olması gerektiğinin yazılmış şekliyle gerçek oluşmaz.

Punk'ın objektif gerçekliğe olan bağımlılığı paylaşılan tecrübeler noktasından ileri gelir. Dışarıda kalabalıkta duran herkes, tecrübenin gerçekliğini hisseder. Kimsenin çıkıp ta farklı olmak konusunu açıklayıcı bir doktrin yazmasına gerek yoktur bu tecrübeyi paylaşmak için. Gerçek, aynı tecrübeyi paylaşmış insanlarca böylece belirlenir ve anlaşılır.

KORKU NEDİR?

İnsanların boyun eğdikleri korkular, insanlık tarihinde kederli ve zor periyodlara sebep olmuşlardır. “Karanlık Çağlar” diye adlandırılan zamanlar; durağan, ayaklanmaların olmadığı; ancak kederli bir sessizliğe bürünmüş ve bulaşıcı hastalıklarla örülmüş yıllardı. Karanlık çağların insanlarını bu pseudo-rahatlık ve sakinliğe iten durum aslen, insanların kral ve kilise tarafından güçlendirilmiş bürokrasiye boyun eğmeye ve hayatlarını boyun eğmekle geçirmek zorunda olmalarına inandırılmış olmalarından başkaca bir şey değildi.

Bir köylü olmak aslında kolaydır; bir hedef, amaç olmaksızın sadece daha fazla ürün üretmek ve krala daha fazla kar ettirmekten başkaca bir emel yoktur. Ancak köylüleri kontrol etmek için korku kullanıldığında (köylü yerine günümüz mavi yakalılarını da koyabiliriz); bu kısa süreli bir durum olacaktır, çünkü köylüler de krallık ile aynı düşünsel kapasiteye sahiplerdir.

Kendini tanımayla ilgili içimize işlemiş biyolojik özellikleri ve insansal kendini ifade etme dürtüsünü sonsuza kadar bastırmamız mümkün değildir. Aslında köylüler de pratik bir amaç olmaksızın çalışmanın bir çiftlik hayvanından farklı bir durum ortaya çıkarmadığının farkına varırlar. Korku tarafından kontrol edilmek, tüm insan yaşantısının dışına itilmek, harcanmaktır.

İnsan davranışlarını kontrol eden korku insan tarafından öğrenilen bir olgudur. Diğer canlıların ani, reflekslere bağlı ve kendilerini canlı tutmak için gösterdikleri tehlikeli şeylerden kaçma sonucunu doğuran korkularından farklıdır insanını korkusu. Bunlara benzer otomatik refleksler bizlerde de vardır ancak, başarısız olma korkusu ve konuşma korkusu bunların aksine limbik sistemimizden ileri gelir.

Limbik sistem beynimizin içerisinde nöronlardan oluşan ve en derin duygularımızı kontrol eden bir ağıdır. Bu ağ, beynin iki kısmını birbirine bağlar. Bu iki kısım algılama verilerinin gönderildiği (görme, duyma duyuları gibi) orta beyin kısmı ile bilginin işlendiği önbeyin kısımlarıdır. Ön beyin kısmı 480 milyon yıldır varolmakla birlikte (neredeyse omurgalıların ortaya çıkmasından bu yana), insanlığın ortaya çıkmasıyla özel işlevler kazanmıştır.

Ön beyinin cerebral kortex ismindeki kısmı insanlarda çok gelişmiştir. Cerebral kortex'in %95'i planlama ve karar verme gibi işlevleri yürütmek için vardır. Kalan %5'lik kısım algı verilerinin işlenmesinde ve otomatik hareketler için kullanılır.

Bir kıyaslama yapacak olursak, oldukça gelişmiş bir omurgalı olan farede cerebral kortex'in %5'i dünsel işlevler yerine getirirken, %95'i algılama ve otomatik hareketler için kullanılır.

İnsan olmanın anlamında gelişmiş bir limbik sisteme sahip olmak yatar. Diğer hayvanlardan planlamaya, yorumlamaya ve kendimizi ifade etmeye harcadığımız zaman ile ayrılırız.

Limbik sistemimiz çok güçlüdür. İlkel duyguların üzerine geçebilir ve derin arzuları bastırabilir.

Arkadaşlarıyla acıklı bir film seyreden ve arkadaşlarının görmesini istemediğinden dolayı kendini ağlamamak için sıkın her insan, limbik sisteminin gücü altında kalmış demektir.

Ağlamaya karşı arkadaşlarının vereceği tepkiyi önceden düşünüp; gözyaşlarına sebep olacak duygusal etkileri kapatmıştır.

Aynı şekilde rasyonalite de limbik sistemin bir ürünüdür ve korku da aynı limbik sistemin nöronlarındadır. Korku genellikle irrasyonel düşüncelere dayanan, rasyonel bir davranıştır. Korku, cerebral kortex'in işlem gücünü dondurabilir. Reddetme ve korku çoğu durumda aynı şekilde davranarak, limbik sistemimizin doğal algıları bastırmasını sağlar ve böylece güvenli ve rahat davranışı desteklemiş olurlar.

Limbik sistem diğer organlar gibi kontrol gerektirmeden otomatik işlemler gerçekleştirir. Vücudumuzun genel sağlığı söz konusu olduğunda limbik sistem sürekli bir dikkat içerisinde bulunur. Korkuyu yenmek için, limbik sistemle devamlı iletişim halinde olmak ve doğal olanı baskı altına aldığı noktayı fark etmek gerekir.

“Etiket” ve “iyi olmak”, kimi zaman gerekli olsa da, bu durumlar limbik sistemin baskısının bir sonucu ve insan orijinalliğinin tam tersi durumlardır. Yalan söylemek limbik sistem baskısının en uç noktasıdır. Apaçık ortada olanın, ya da bilinenin reddidir.

Yalancılar, limbik sistemin birer esiri olmuş; en basit zihinsel kapasitelerinin bile uzağında kalmışlardır. Davranışları temkinli ve değişkendir, çünkü uydurduklarını örtmek için ortada olanı göstermemek çabasındadırlar. Sonunda gerçeği vermek ve yenilgiyi kabul etmek durumunda olsalar bile, korkularını saklamak adına her türlü çarpık mantığı savunmak yoluna gidebileceklerdir.

Politikacılar, iş adamları, ve hakimler çarpık mantığın ustaları ve korkunun destekçileridirler. Punk'ları çok güzel entelektüel hedefler haline sokmaya çalışırlar, çünkü limbik sistemlerini kontrol eden insanlara saygıları yoktur. Ve Punk'lar ortada apaçık olanı gördükleri gibi söylemeye devam edeceklerdir, bu söylev sosyal statülerini yerle bir edecek olsa bile.

PUNK, sosyal statü kaybı korkusuna karşı verilen sürekli mücadeledir.

PUNK HAREKETİ

Punk'ı kültürel anlamda bir hareket haline sokan bazı faktörleri saymaya çalıştım. Boş bir sebep uğruna etrafta her şeyi parçalamaya çalışan, gaddarlık yapan, çalıp çırpan, kavga eden; günümüz punk stereotipi olarak gösterilmeye çalışılan kişiler; aslen güzel görünümlü aptal kafalı pop yıldızlarından farksızdırlar.

Çünkü plak şirketleri için şiddet, seks ve bencillik pazarlaması çok kolay öğelerdir. Bunun sonucu birçok müzik grubu kendilerini Punk olarak adlandırıp; farkında olmaksızın punk'a aykırı olan her şeyin stereo tipleri haline gelmişlerdir.

“Gel sen de bize katıl” şeklinde taraftar/dinleyici toplama yaklaşımı, genellikle güçlerinin benzer düşüncelere sahip klonlarının sayısının artmasıyla çoğalacağına inanan zayıf insanlarda çekici bir etki yapar. Ancak insanlar birbirlerine, dar görüşlü, kendine hizmeti amaçlayan; ve korkuya dayalı bir bağla bağlanıyorsa, kişilerin sayılarının artmasının bir güç oluşturmayacağı açıktır.

Güçlü ideolojiler bir insan yığına ihtiyaç duymaz. Zaman içerisinde süregelir, gücünü kaybetmez, çünkü içten içe biyolojimizle bütünleşir. Güçlü ideolojiler Homo sapiens olarak var olmanın anlamının bir parçasıdır. Punk bu geleneğin tipik bir örneğini oluşturur.

Burada ve şu anda olanın üzerinde olan, epik paydaların bir hareketidir. Çünkü öyledir, öyleydi, öyle olacak; insanlar yeryüzünde yürüdükleri sürece.

Kültürün doymak bilmez bir şekilde geliştiği günümüzde, Punkların da günü gelecektir. İnternet insanlara bir kez daha direkt olarak iletişim kurma iznini vermektedir. Web de insan davranışı enteraktiftir, kitle medya organlarının oluşmasından önceki dönemlerde olduğu gibi.

İnsanlar şimdilerde yine ideolojik tartışmalara ve yaşam tarzı konularına yönelmektedirler. Kendilerini kapatıp, bir ağın, ticarethanenin ya da sistemin kabul edeceği davranış tarzının benimsedikleri klasik 20. yüzyıl davranış biçiminin aksine bir durum oluşmaktadır böylece. Yalanlar ve elitizmin gizemleri web üzerindeki global tartışmalar ve bilgi alışverişiyle açığa çıkmaktadır.

Dünya nüfusu alternatif ideolojilere daha açık bir hale gelecektir çünkü onları yaratma dürtüsü kendilerinde de olacak ve alternatif düşünceler kendileri tarafından da yaratılıyor olacaktır. Tarihi geçmiş kurumların tüm dünyaya aynı anda empoze etmeye çalıştığı ideolojiler insanlar için gün geçtikçe daha az çekici hale gelecektir.

Punklar tarafından hali hazırda yaşatılan “Anlamanın Gücü” ve “Bilgi Güçtür” değerleri norm haline gelecektir. Gizli notların sertliği, bütünlüğü ve faydasızlığı açığa kavuşturulacak ve insan “tek”liğine ve orijinalliğine doğru yeni bir çağ başlayacaktır.

PUNK KİMDİR?

Herkeste Punk olma potansiyeli vardır. Ancak durağan, mücalede gerektirmeyen ve rahat bir ortamda yetişmiş olanlar için biraz daha güçtür, onlar kendilerine rahatlık sağlayan düşünce ve kurumları eleştirmenin veya provoke etmenin değerini göremezler. Ancak günümüzün “batak” dünyasında bu gibi umarsız ve rahat insanların yetiştiği ortamları bulmak da son derece güç hale gelmiştir.

Halen bir çok insanın kafasında sonsuz sorular alev alev yanmaktadır. Her geçen yüzyılda insan olmanın anlamı biraz daha anlaşılacaktır. İnsanların korku dolu aristokrasi dogmasının tüketmek ve tekrar etmek ve erken şeklide mezarın yolunu tutmak üzere eğitildiği dönemler de olmamış değildir.

Diğer taraftan insan ruhunu öldürmek güçtür. Punk insan ruhunun küçük bir evrenidir (microcosmos). Punk’lar düşünceleriyle başarıya ulaşırlar, kaba kuvvetle değil. Toplumu

farklılıklarıyla ileri götürürler, uyumlarıyla değil. Diğerlerine katılarak motive ederler, yöneterek değil.

Kendini geliştirmenin ön saflarında yer alırlar ve araştırma ile insan ırkının bütünlüğünü geliştirirler. İnsan duygularının yazılı olmayan üniversal prensiplerini korurlar, herkese karşı apaçık ortadadırlar, davranışların elitist kodlarından ya da gizli notlardan sakınmaksızın. Gelecek umudunu vücutlandırırken, geçmişin eksiklerini ortaya çıkarırlar. Onlara ne yapmalarını gerektiğini söylemeyin, zaten sizi sürüklüyorlar.

PUNK, insani özelliklerimiz olan sonuç çıkarma ve sorgulama ile birlikte elde edilen tecrübelerle “tek” olmanın dışı vurumudur.

PUNK; İnsan doğasını göz ardı ederek sürdürülen sosyal yaklaşımları çürütmeye, yalanlamaya çalışan bir harekettir.

PUNK, kendini geliştirmede bir sorgulama ve sonuç çıkarma sürecidir ki; bu sürecin sonunda sosyal bir gelişim de gözlenebilir.

PUNK; dünyanın bizim yaptıklarımızdan ibaret olduğuna dair bir inançtır. Gerçeklik bizim dünyayı anlayışımızla oluşur; bir yerlerde olayların olması gerektiğinin yazılmış şekliyle gerçek oluşmaz.

PUNK, sosyal statü kaybı korkusuna karşı verilen sürekli mücadeledir.”

Petrol

*Yağan kar, yağan yağmur değil.
Bu yağan gözyaşı.
Yağan sen, yağan ben,
Biz çoktan öldük.*

*Bu dünya, bir dünya değil.
Bu dünya bir tabut.
Ve yağan gözyaşlarına bak
Biz çoktan öldük.*

*Petrol rengi bir hayat,
Perol rengi bir dünya,
Petrol rengi bir barış.
Suratlar bir karış,
Hayaller bir kaçış.
Ve yağan gözyaşlarına bak
Biz çoktan öldük*

EPSILON

Çevresindeki kavga ve kıyametten habersiz, İstanbul'un ortasında duran bir kampusun, kendi içindeki karmaşasından bile uzak bir köşesindeydi okuduğum "Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü". Adı üzerinde, kampusun dünyevi ortamının dışında gibiydi. Din ve din unsurlarının, siyasi ve sosyal bölünmelere yol açacak silahlar olarak kullanılmaya başlandığı ve yobazlığın bilinçli olarak tırmandırıldığı bir ortamda birbirlerini kıran, daha doğrusu birbirlerine kırdırılan öğrencilerin anlamsız savaşlarına inat, tam ortalarında durup şarkılar söyledik. Duvarların kenarında dizili çevik kuvvet kaskları ve coplari arasına koyardık gitarlarımızı. Sistem, siyaset, düzen, hükümet, muhalefet demokrasi, savaş, barış, din ve dinsizlik. Tüm bu kavramlar ve söylenmesi moda olmuş daha niceleri el ele vermiş dünyayı yok ediyorlardı bizim gözümüzde. Topluma batan görüntümüzün umursamaz tavrımızla birleşip sağlamlaştırdığı güvenlik kalkanımız altında yaşayıp gidiyorduk. Güzel insanlar tanıdığım zor bir bölümdü Astronomi.

"Geçtiğimiz yıl Nisan ayında, adamlar uzaya bir dürbün yolladı" Dedi profesör. Dürbün diye bahsettiği de meşhur Hubble teleskopuydu. **"Bir dürbün ki şimdiye kadar insanoğlunun bakamadığı yerlere bakmaya cüret ediyor. Astronomi tarihinde bir devrim sayılabilecek bu olayı aranızda bilen var mı? Sanmıyorum"** Gözleri sürekli saçlarıma takılıyordu. İğreniyor olduğunu hissettirmek ister gibi duran bakışlarına inat ben de ona dik dik bakıyordum. Sonunda gözlerini kaçırıp sözlerine devam etti. **"Hubble, 30. Kadirden parlaklığı bile gözlemleyebiliyor. Peki, bu durumda geçen dersimizde size anlattığım bilgiler ışığında, bu dürbünün bizim gözle görebileceğimizden kaç kat daha sönük yıldızları gözlemleyebileceğini bana kim söyleyebilir?"**

“**On üzeri dokuz nokta altı**” dedim içimden.

“**Hadi şaşırtın beni! Mesela sen, garip saçlı, kalk ayağa, ismin ne senin?**” diye sordu.

Sıkıntılı bir şekilde yerimde doğrulurken kısık bir sesle adımımı söyledim.

“**Punkat**”

“**Geçen hafta da dersteydin sen hatırlıyorum. Bu soruya cevap verebilmelisin o halde.**

Ama veremeyeceğini biliyorum. Ve buna şaşırmıyorum. Saçlarına derslerden daha fazla vakit harcadığını görebiliyorum çünkü. Otur!”

Cevabı veremeyeceğime o kadar emindi ki! Hiç fırsat tanımamıştı. Düşünmem için süre vermediğinin farkında bile değildi aslında. O anda cevabı yüzüne tokat gibi yapıştırmaktansa, hafif bir tebessüm ile oturmayı tercih ettim.

Beni küçük düşürmenin verdiği coşkuyla formülleri bir bir sıralıyordu tahtaya profesör.

“**Size geçen derste anlattığım gibi bizim gözümüz 6. Kadirden yıldızları gözlemleyebilir.**

Bu durumda Hubble için bu parlaklık seviyesi 30 olduğuna göre...”

Gözleri parlıyordu.

“**... Ve yine geçen derste öğrendiğimiz formülde yerlerine koyarsak 30 eksi 6 buna göre sonuç...**” Sonuç zavallı bir profesöre karşı mağrur bir PUNK tı benim nazarımda. “**...on üzeri dokuz nokta altı!**”

Hubble önyargısız normal insan gözünün görebileceğinden yaklaşık yüz milyar kez daha sönük yıldızları görebilir diye düşündüm o an. Ama önyargılı insanlar için anlamsızdı bu tespit. Çünkü onlar zaten kördü. Ders bitene kadar beklediğim çok az olmuştur. Ama o gün bekledim. Belki de konuşmak istedim. Kızdığım kadar fazla üzülmüyordum onun adına çünkü. İnsanları dış görünüşüyle yargılamamalıydı, üstelik te bir bilim adamı. Önyargılı insanlar hakkında Einstein'ın bir sözü vardı galiba. Ama Einstein da bir profesör değil miydi? Yoksa PUNK mıydı? Sanırım daha çok PUNK tı. Çünkü dili dışarıda beyaz çılgın saçlarıyla çektirdiği bir resmini hatırlar gibiyim. Her neyse, demek istediğim ben Astronomi okuyan bir PUNK tım. Ve gereksiz bir bilgi belki ama, biraz övünmekte pek sakınca görmüyorum, matematiğim gerçekten çok iyiydi.

Dersten sonra Milli Kütüphane'nin yanındaki Bulgar pazarına gittim. Her zaman enteresan şeyler bulurdum orada. Tezgâhların arasında dolaşırken bir bileklik takıldı gözüme. Fiyatını sordum. Vapur jetonuna yetecek kadar param kalıyordu. Onu ayırıp kalanını satıcıya verdim. Deri ve metallere yapılmış bilekliği alıp cebime koydum. Sahaflara doğru yürüdüm. Çok asırlık çınarın önünden geçerken, onun yanında en iyi dostu kadar olgun ve bir o kadar bilge duran Dede'ye de selamımı verdim. “**Uğurlar ola!**” dediğini duyduğumda sahaflara dalmıştım çoktan.

Sahafların o büyümlü havasını solumadan Anadolu yakasına geçmek olmazdı. Kapalı çarşının içinden geçip Cağaloğlu'na çıkmak oradan kendimi aşağıya vurup matbaaların yanından Sirkeci'ye kadar yürümek bir rutin olmuştu benim için. Param varsa en sevdiğim tatlıcıda bir sütlaç yer öyle binerdim vapura. Ama o gün sadece jetona param kalmıştı. Şansıma fazla

beklemedim. Nisan ayının bu limonata tadındaki kızıl akşamüstünde Kadıköy vapuruna attım kendimi. Kabataş Erkek Lisesi'nden kalma bir alışkanlıkla hemen üst-arka tarafa geçtim oturdum. Boğaz en çok Nisan ayında güzeldi bence. Önce onun tadını çıkardım. Mutluluk veriyordu bana o anda aldığım her nefes. İçimi titretiyordu. İstanbul'da yaşadığıma seviniyordum. Sonra bilekliği çıkardım cebimden, baktım. O da çok güzeldi. Hem de ölmek üzere olduğunu bilen bir arkadaşımı gülümsetmeye yetecek kadar.

Aynı üniversitenin Biyoloji bölümünde okuyordu. Kanser olduğunu üniversiteye başladığı yıl öğrenmiş. Okuduğu bölümün hastalığını hatırlattığını söylerdi hep, o nedenle derslere de pek girmezdi. Tanıştığımız gün bölüme doğru tek başıma yürüyordum. Ağaçların altında oturmuş ağlarken görmüştüm onu. Kafasını kazıtmış, Ramones yamalı deri montu olan bir kıza pek sık rastlanmazdı o zamanlar. Durdum bir süre baktım. Nasıl olduysa baktığımı fark etmiş gibi benim olduğum tarafa doğru kafasını kaldırdı. Ben de hemen başımı çevirip uzaklaştım. Ama ona baktığımı anlamış olacak ki arkamdan bağırmıştı “**Hey! Dur yoksa seni vururum!**”

İşte böylece tanışmış olduk onunla. Ne o gün ne de sonrasında, neden ağladığını hiçbir zaman sormadım. Sebebini tahmin etsem de hissettiklerini asla bilemeyeceğimden sanırım. Bana anlattığı kadarını dinledim hep. Bu da yeterliydi zaten onun için. Kötü alışkanlıkları olan ve bu konuda beni de zor durumlarda bırakan biri olmasına rağmen güzel bir insandı. Hastalığının sebebi olduğuna beni inandırdığını zannettiği lacivert gözlerine başka kimsede rastlamadım. Her ne kadar öleceğine emin olup beni hayatından uzaklaştırmış olsa da hala yaşadığına inanıyorum. Farklı bir isimle farklı bir hayatı yaşıyor belki de. Çünkü gizlenmeyi, yok sayılmayı, hayalet olmayı çok severdi. Böylece güvende hissedirdi kendini

sanırım. Ben de bu nedenle onun oyununa ortak olacağım ve ismini söylemeyeceğim. Ona bu kitapta X diyeceğim.

Vapur yanaşırken, çımacının halatı atmasını bile beklemeden, etrafımdakilerin kızgın bakışları eşliğinde zıpladım iskeleye. Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Nisan akşamının serinliği, martıların kahkahaları, denizin kokusu, trafiğin sesi, yargılayan gözlerin karanlığı ve de yalnızlığın tedirginliğini arkada bırakarak girdim Akmar pasajına. Pek çok kişinin cehaletle ve iğrenerek bahsettiği bu yerde, hep güler yüzle karşılanmanın mutluluğunu yaşamışumdır. Tüm iddiaların aksine dostluğun, birlik olmanın, anlayışın, paylaşımın merkezi olmuştur hep benim için. O gün de tanıdıkların arasına bıraktım kendimi.

Elinde iki şişe birayla yanımda bitiverdi İshak “**Nerelerdesin lan sen?**” dedi birini bana uzatırken. Şişeyi bir dikişte yarılayıverdim. “**Okuldaydım. Var mı gelip giden bir şey?**” O anda gözleri parladı. Bu soruyu sormamı bekliyordu zaten. Cebinden bir zarf çıkarıp uzattı. “**Geldi oğlum! Ha ha! Geldi...!**”

O yıllarda ne internet bilirdik ne de binlerce televizyon kanalı vardı. Yurt dışındaki müzik ve PUNK camialarıyla iletişim kurmanın, haberleşmenin tek yolu mektuplaşmaktı. Bir de pasajın içindeki kasetçiler. Mektup adreslerini de zamanın bilgi hazinesi, bir iki fanzinden ediniyorduk. Özellikle Almanya’daki amatör PUNK gruplarına yolladığımız mektupların karşılığında çok faydalı bilgiler akıyordu bize. Hatta kendi imkânlarımızla kaydettiğimiz demoları yollayıp karşılığında oradaki grupların albümlerini, demo kayıtlarını ve fanzinleri alma imkânımız bile oluyordu. Ama İshak’ın bana uzattığı şey çok daha özeldi. En azından onun için.

“N.O.S” (New Ottoman Soldiers) ismiyle bir hardcore PUNK grubu kurmuştuk. Kendi çapımızda bestelerimiz ve stüdyoda yaptığımız hücum kayıtlardan oluşan beş şarkılık bir demomuz vardı. Tamamiyle “D.R.I.” (Dirty Rotten Imbeciles) isimli Amerikan Hardcore grubundan esinlenip kurulmuş bir gruptuk. Hatta demonun içine bir de 1985 tarihli “D.R.I- Dealing With It” albümünden Snap isimli parçanın coverını eklemiştik. İşte İshak’ın önüne geçilemez iyimserliği ile kalkıp bu demoyu bir mektupla birlikte D.R.I. grubunun bulabildiğimiz bir adresine, Houston’a (Texas-ABD) yolladık. Ben gönderdiğimiz anda unutmuştum. Ama İshak iki ay boyunca cevap bekledi. Ve sonunda elinde grubun gitaristi Spike Cassidy imzalı bir D.R.I albümüyle karşımdaydı. Hatta hayallerinin bile ötesinde, tüm müzik “otoriteleri” tarafından gerek müzikalite gerekse vahşi tavırları yüzünden aforoz edilmiş bu gruptan, bir teşekkür mektubu bile almıştık. Snap yorumumuz için bize teşekkür ediyordu bu vahşiler(!). Bu olay o kadar mucizevîydi ki; mektubumuzun ve demomuzun önce Houston’a grubun eski tayfasına ulaştığını, onların da bu paketi doğruca grubun o zamanki merkezi olan San Francisco’ya yolladıklarını öğrendik. İshak çok sevineceğimi hatta bira şişesini yine kafamda kıracağımı falan beklemiş olacak ki, benim sakin tavırlarım karşısında tedirginlik ve aptallıkla karışık bir ifadeyle suratıma bakıyordu. Bir şeyler söylemem gerekmiyor muydu?

Ama kafamda tuhaf bir ağırlık vardı benim. X’i düşünüyordum. Kalbimi acıtan bir hisle, bir insanın ölüme yakın olduğunu bilerek nasıl yaşayabildiğini anlamaya çalışıyordum. O anda, İshak yüzüme aptal aptal bakarken, içimde, derinde, adice bir rahatlama duygusunun kıpırtılarını fark ettim. X in durumunda olmadığım için miydi bu gereksiz rahatlık hissi? Yoksa hayatta kalma içgüdüsüne sahip bir yaratığın, tehlike içinde olmadığına emin olduğu

anda hissettiği bir duygu muydu? Bir anda kafamdaki ağırlığın dağıldığını hissettim. Bencil köpeğin teki miydim? Sahte miydi bu üzüntü? Üzüldüğüm X değil miydi aslında? Bencil bir kaybetme korkusu? Bunları kendime soracak kadar da cesur değildim.

İshak'a sarıldım. **“Ulan! Şaşırdım işte, ne bakıyorsun? Vay be... Demek geldi ha? Tamamen senin sayende. İshak! Biliyorsun di mi? En az kırk sene daha birlikteyiz kardeşim!”** dedim. İshak bu birbiriyle ilgisiz kelimelerin neden bir arada söylendiğini önemsemedi elbette. Güzel şeyler söylüyor olmam yeterliydi onun için. Yüzündeki şaşkın ifade de gitmişti nihayet. **“Ne kırk senesi lan? Yüz sene Yüz!”** dedi. Eyc yüzünden öldüğünde bunu ona hatırlatacaktım. Ölü bir adamı azarlayacaktım.

O akşam epey içtik, grubun diğer elemanı davulcumuz Melih ve bir sürü tayfa ile birlikte. Gecenin yıldızları İshak ve D.R.I. imzalı albümdü. Eski moda iskelesine demirli Avam Kamarası isimli bar-tekne de şanımıza yakışır bir barbarlıkla(!) deliler gibi eğlendik. Saat iki gibi gruptan ayrılıp karaya çıktım. Komik bir tabir ama doğrusu da bu. Moda iskelesinin terasına tırmandım. Kenarına oturup ayağımı aşağıya sarkıttım. Boş bira şişesini zifiri karanlığa doğru fırlattım. Suya çarpma sesini duymayı bekledim. Adalara doğru seyre daldım. Karanlığın içinde bana göz kırpan yüzlerce kadın var gibiydi. Kafam güzeldi. On-on beş dakika öylece oturdum orada, hava epey soğuktu, çakırkeyifliğim de gitmişti, dalgın dalgın bakarken denize, birden arkamdan itildiğimi hissettim. Az daha düşüyordum aşağıya. Böyle adice şakayı bir tek kişi yapabiliirdi. “X” Nihayet gelmişti. Söylediğinden tam iki saat sonra. Ama bu beklenmedik bir şey değildi. Ben küfürler yağdırarak arkamı dönerken o katıla katıla gülüyordu. **“Kızım manyak mısın nesin? Az daha düşüyordum. Ölürdüm lan düşseydim!”**

“İyi ya işte” dedi. “**Benden önce gebermiş olurdun**”. Suratına kızgınlıkla baktım. Ama lacivert gözleri gözlerimi delip geçiyordu sanki. Ölümü sürekli alaya ve hafife alan tavırları aslında duyduğu nefretten doğuyordu, biliyordum. Yaşayan ve o öldükten sonra yaşamaya devam edecek her şeye, herkese karşı duyduğu o karanlık nefret. Sonra birden bakışları değişiverdi. Gözleriyle gülüyordu sanki şimdi de. Yaramazlık yapmış bir çocuğun takındığı utangaç ve sevgi dolu diyebileceğim bir ifadeyle “**Özür dilerim**” dedi. “**Bu kadar kızacağımı düşünemedim. Lütfen bana öyle bakma.**” İki adım atıp yanıma geldi ve bana sarıldı. Başını omzuma koyduğu anda hıçkırıklara boğuldu. Artık alıştığım bu halleri son zamanlarda sıklaşmaya başlamıştı. Açıkçası bu da beni endişelendiriyordu. Uzun bir yaz tatilinin sonuna gelmişiz gibi buruk, eksik, tatsız günler geçiriyorduk. “**Niye hala yanımdasın?**” dedi gözlerindeki yaşları silerken. “**Gidecek daha iyi bir yerim mi var sanki?**” dedim. Cebimdeki bilekliği çıkardım ve soğuktan buz gibi olmuş eline uzanıp taktım. “**Çok güzelmiş, şimdi de bana evlenme mi teklif edeceksin?**” diye sordu gülerek. “**Çok beklersin**” dedim. “**Hadi gidelim üşümüştün**”

Aşağı indiğimizde İshak’ı masada sızmış bulduk. Melih kızın birine yumulmuştu. D.R.I. albümü ise bilmem kaçınıcı kez baştan çalınıyordu. Masaya oturup etrafıma baktım. İshak’a, Melih’e, X’e. Epsilon civarımdaki diğer insanlara. Sonsuza dek aynı kalabilir miydi her şey? Sonsuza dek bu derece yakın olabilir miydik birbirimize? O an sanki bir el kalbimi sıktı, sanki olacakları hissetmiştim. Ortalığı tarumar etmeye yemin etmiş bir saatli bombanın patlamadan önceki son saniyelerinde, yanlış kabloyu kesen bir geri zekâlı gibi!

Nisan'90

Nisan'ın kızıl akşamları

Martuları eski iskelenin

Bir otobüs dolusu deli kan

Ve kanımı kaynatan teklğim.

Taksim'in arka sokakları, barları

Şarkıları 90'ların

Köprüyü yakan insafsız eller

Ve ellerime yakışan saçlarım.

Hiçbiri durmuyor bıraktığım yerde

İtiraf ta edemem çünkü yiğitlik var serde ama

Yaşlanıyor insan geçtikçe yıllar

Cevap ta veremez olur artık anılar

Nisan! Nisan 90!

Gölgelerim var güneşim noksan.

Nisan! Nisan 90!

STRAIGHT-EYC!

Bir farklılık belirtisiydi. Sıradan olmaktan çıkararak, güya cesaret isteyen bir iş. Uyuşturucu nedense bir özgürlük sembolüydü camiada. Buna hiçbir zaman anlam veremedim. Bir bağımlılık söz konusu olduğunda özgürlükten nasıl söz edilebilirdi ki? Çevremdeki birçok insanın aksine ben hayatımı bu illete adamayacak kadar akıllı ve güçlüydüm.

Düşündüklerinin tersine cesur olan bendim! Acaba kendimi mi kandırıyorum? Her neyse sonuçta durumlarını kabulleniyor ve yargılamıyordum. Kendi seçimleriydi bu, sonuna kadar onların yanında oldum. Onlardan bir kısmı ise sonunda benim yanımda öldü.

Uyuşturucu bağımlılığının derecesi ve kullanılan uyuşturucu çeşidi kişinin alım gücüyle doğru orantılıdır. Ve gençlerin çoğu tiner, esrar ve bazen hap gibi görece ucuz maddelerle bu dünyanın içine dalar. Genç bir öğrenci iken kısıtlı bütçelerine güvenerek sonuna kadar bunlarla yetinebileceklerini düşünürler. Ama bu ölümcül bir yanılgıdır. Alım gücünü arttırmanın yolunu mutlaka bulacaklardır. Hayatlarının hiçbir döneminde, onları para kazanmaya böylesine motive edebilecek daha büyük bir amaçları olmayacaktır. Mal karşılığı torbacılık yapmak, çalmak, fuhşa yönelmek para bulmanın en masum yolları gibi görünecektir. Çünkü hastalıklarını geçirecek bir tek doz için, adam bile öldürebilecekleri gerçeğiyle yüzleşecekleri zamanlar da gelecektir.

Böyle bir dönemden geçen arkadaşınıza karşı nasıl davranmanız gerekir? Sizden uyuşturucu parası istediğinde başka tehlikeli seçeneklere yönelmemesi için çıkarıp vermek mi en doğrusudur? Yoksa damarlarını sizin paralarınızla deleceğini bilmek kalbinizi mi kanatır? Evet, gerçekten bu insanlarla yaşamak çok zordur. Kendi kararlarınızda net olmak, seçimleri onlara bırakmak, yargılamamak, kabullenmek ve gereken her durumda destek olmak gerekir.

Siz doktor ya da psikolog değilsiniz! Siz sadece uçurumun kenarında dolaşan bir adamın yanında, ama uçurumdan uzak tarafında yürüyen bir yol arkadaşısınız. Yapabiliyorsanız gereken anda elini yakalamak için tetikte beklemek. Yapabileceğiniz tek iyi şey budur bence. İşte kendimi bu düşüncelerle doldurarak onların arasında yaşayabiliyordum. Kendi doğrularımdan oluşan bir PUNK anlayışıyla birlikte. Sadece bir taklitçi olarak etiketlendiğim zamanlar da oldu. Ama gerçekte çevremdekilerin hiçbiri PUNK ı anlayabilmiş insanlar değildi. Ben ise bu insanların “poser” yakıştırmalarına aldırmıyordum. PUNK benim için bir yaşam biçimiydi. Sadece bir saç biçimi, başkaldırı, müzik, uyuşturucu vs... olamazdı. PUNK hayatın kendisiydi. Bu gezegen üzerinde, onunla birlikte, sadece bize verdikleriyle sonsuza dek yok olmadan ve gezegeni de, kaynaklarını da tüketmeden yaşayabilmenin anahtarıydı PUNK. Ya da öyle bir şey...

PUNK içinde straight-edge denen bir akım vardır. Uyuşturucu ve alkol karşıtı PUNK lardan oluşan bir camia. Çevremizde dini inançlarının uzantısı olan yaşam tarzlarını straight-edge akımı içinde yeşertme fırsatı bulan ağır dinci PUNK arkadaşlarımız bile vardı. Bu insanlar, kendilerinden yıllar sonra daha onlara özel bir biçimde ortaya çıkacak ve Takwa-core olarak adlandırılacak olan bir oluşuma öncülük yapacaklarını bilmiyorlardı o zamanlar elbette. Yeri gelmişken söylemek ve hakkını bir kez daha teslim etmek isterim ki; PUNK ın bu çeşitliliğine hayran olmamak elde değil. Her neyse, uyuşturucu kullananlar kendi aralarında straight-edge akımını, eroine yaptıkları gönderme ile straight-eyc olarak adlandırıp kendi karşı-akımlarına uyarlamışlar ve alay konusu yapmışlardı. İşte İshak da o bağımlılardan biriydi. Dedesi 50’li yılların ortalarında Beyoğlu’nda kumaş dükkânı işletirken, malum 6-7 Eylül olayları sonrası Almanya’ya göç etmek zorunda kalmış doğma büyüme Moda’lı bir gayrimüslimdi. Babası Yakup amca ise İshak Almanya’da liseyi bitirince aileyi toparlayıp

yurduna, İstanbul'a dönmeye karar vermiş, bu ülkeyi sahiplenen sahte milliyetçi müslümanlardan daha ateşli ve daha gerçek bir vatan sevdalısıydı. İshak Almanya'da doğan ikinci kuşak bir gurbetçi iken uyuşturucuyla tanışmış ve 15 yaşında metadon tedavisi görece kadar ileriye gitmiş bir eroinmandı. Yakup amca biraz da bu yüzden geri dönmek istemişti belli ki. Ama bu İshak'ın tedavisini engellemekten başka bir işe yaramamıştı.

Uyuşturucu tedavisinde en zor olan evre, krizlerin tamamen bittiği noktadan sonrasındır aslında. Vücut fiziksel olarak bağımlılıktan kurtulmuştur. Bu zaten çok zor değildir. Ama duygusal açıdan uyuşturucudan uzak kalmayı başarabilmek sanıldığı kadar kolay değildir. Çünkü bağımlıları uyuşturucuya sevk eden, gerçekte fiziksel ihtiyaç ya da haz değildir. Uyuşturucunun etkisi geçtikten sonra kalıcı hale gelen ağır depresyon ve karamsarlık halinden kurtulmak isteğidir. Sıradan bir günde size “**Nasılsın?**” diye sorduklarında “**Eh işte şöyle böyle**” dediğinizi hatırlayın. O andaki bu nötr ruh halinizin derecesi 0 olsun. En mutlu gününüzü düşünün. En mutlu gününüzdeki ruh halinin derecesi de +100 olsun. Şimdi de en mutsuz gününüz. Buna da -100 diyelim. Bir gün içinde -100 den +100 e ya da tam tersine geçiş yaptığınız oldu mu hiç? Bu hayatınız boyunca hiç yaşamak istemeyeceğiniz ve belki bir ya da iki kere başınıza gelecek bir gel-git tir. Bir eroin bağımlısının dalgalanması ise -100 ile +400 (!!) arasında gerçekleşir. Ve bunu her gün ve hatta belki günde birden fazla kez yaşamak zorunda kalır. Şimdi böyle bir insanın tedavisinde en zor olanın fiziksel rahatsızlıktan öte, ruh halindeki bu devasa dalgalanmanın yarattığı rahatsızlık olduğunu anlayabildiğinizi düşünüyorum.

İshak'ın Almanya'da gördüğü tedavinin en önemli tarafı metadon alıyor olmasıydı. Metadon vücudun eroine olan fiziksel ihtiyacını gideren, hastalanarak krize girmesini önleyen yasal bir

uyuşturucudur denebilir. Tabii Almanya ve bu tedavinin uygulandığı diğer ülkelerde. Bağımlılar bu şekilde tedavi veren merkezlere temiz olarak giderler. Yapılan idrar testlerinde temiz olduklarına kanaat getirilirse, tedaviyi uygulayan doktor tarafından belli miktarda metadon kendilerine verilir. Bu bir süre devam eder. Ta ki krizler yok olana kadar. Bu süre zarfında metadonun, eroin ile kıyaslanmayacak kadar ufak ta olsa, bir uyuşturucu/rahatlatıcı etkisi olduğundan depresyon ve karamsarlık hissinden de bir nebze olsun uzak kalınabilir. Ve yeterli iradesi olanlar 1-2 yıllık süre içinde tedavilerini başarıyla tamamlarlar.

Metadon tedavisi birdenbire kesilmez. Ancak gitgide azaltılarak bir süre sonra sonlandırılır. Böylece eroine tekrar dönüş büyük ölçüde engellenir. Büyük ölçüde diyorum, çünkü hayatının uzun ya da kısa herhangi bir döneminde bağımlı olmuş biri için %100 kurtuluştan asla söz edilemez.

Metadon tedavisi elbette ülkemizde uygulanmıyordu. Bu nedenle krizi atlattıp fiziki etkilerinden kurtulmuş olsa bile, bir bağımlının, yaşadığı ruhsal çöküntüler nedeniyle tekrar eroin kullanması bu topraklarda sadece bir an meselesi idi. İshak'ın başına gelen de bu oldu. Almanya'dan dönerken metadonu da geride bırakmak zorunda kalmışlardı.

Moda'ya geldiklerinde, Avrupalı rahatlığı ve tahrikkarlığı içindeki bir kadının enfes vücudunu nispeten örten seksi bir elbise gibi semti saran o deniz dokusu, karmaşık şehrin içinde yaşanan sayfiye yeri dinginliği ve tembelliğinin verdiği rahatlık hissi ile eski günlerine kavuştuğunu, dertlerinin bittiğini, artık evine döndüğünü düşünmüştü büyük ihtimalle, Yakup amca. Ama Dünya gibi, Türkiye gibi, İstanbul gibi, en nihayetinde çocukluğunun samimi ve barışçıl semti Moda'nın da değiştiğini anlaması uzun sürmeyecekti. İstanbul'un diğer yerleri

gibi bu semt te göçe maruz kalmıştı zaman içinde. Kendisine ait olmayan organı reddeden hastalıklı bir bünye misali yeni gelen ve kültürüne yabancı bu insanları yadırgıyordu.

İshak'ın damarlarında dolaşan kanı zehirleyen sentetik maddelere olan alışkanlığı gibi, Moda'nın da sokaklarında dolaşan bu yeni sakinlerine ve onların yaşam tarzlarına alışması gerekmişti. Tüm İstanbul gibi değişmişti O da. Eski modaydı artık "Eski Moda". Ve ben Yakup amcanın, en güzel anılarının, hayallerinin ve dolaylı da olsa oğlunun katili olan bu "arabesk-elit" Moda'ya karşı haykırdığı nefret ve vicdan azabı dolu, ama aynı zamanda eski sevgiliye yapılan bir serzenişin hüznünü taşıyan itirafını bizzat kendisinden işitecektim o uğursuz günde. Şöyle demişti:

"Sana hiç dönmeyecektim!"

Yaşayan Şehir

Penceremin önünde nefes alan, göz kırpan, konuşan, yaşayan şehir

Yoğun bir trafik damarlarında akan, ciğerlerinde duman, zehir.

Penceremin önünde nefes alan, göz kırpan, konuşan, yaşayan şehir

O zamanlar da böyle miydin?

İçip içip sızmak vardı kaldırımlarında, sevgilide ayılmak bedeliydi gecenin.

Bıraktım düşüp kalkmayı yosmalarınla, kalmadı artık eski gençliğim

O zamanlar böyle miydim?

Penceremin önünde nefes alan, göz kırpan, konuşan, yaşayan şehir

Yoğun bir trafik damarlarında akan, ciğerlerinde duman, zehir.

Yeter artık bana yalan söyleme eskisi gibi değilsin, solmuş yüzün

Yeter artık bana bakma öyle, gözlerinde beni öldüren hüznün

İŞGAL EVİNDE O SABAH

Saat sabahın üçü olmuştu. D.R.I. kasetimizi alıp cebime koydum. Melih'in omzuna dokunarak gitme vaktimizin geldiğini söyledim. Kız arkadaşıyla birlikte gelip gelemeyeceğini sordu. Gelebileceğini söyledim. X çok yorgun görünüyordu, koluma girmişti. İshak'ı ise zor kaldırdık sızdığı masadan. Ama yürüyemeyecek durumda değildi. Ben fazla içmemiştim. Melih'te yeterince ayıktı. Böylece X'in evine doğru yola koyulduk.

Çok zengin bir ailenin tek kızıydı kendileri. Filmlerdeki gibi. Hep el üstünde tutulmuş. Şımartılmış. Asla "hayır" kelimesini işitmemişti. Hastalığı ortaya çıktıktan sonra anne ve babası bu durumda yapılması gerekenin, onu en iyi hastanelere ve en uzman doktorlara emanet edip geri çekilmek olduğunu düşünmüşlerdi sanırım. En pahalı tedavileri uygulatmışlar, yurt dışına yollamışlardı. Ama hiç yanında olmamışlardı. Sevmediklerinden değil elbette. Korkuyorlardı. Oysaki her an ölebileceğini bilen bir insanın en büyük ihtiyacıydı sevdiklerini yanında görmek.

Gittiğimizde yine karanlık duvarlar karşıladı bizi. Tek bir ışık bile yanmıyordu koskoca evde. X "**Beğendiğiniz yerde sızabilirsiniz**" diyerek açtı kapıyı. Bizim için fazlaca lükstü. Ama postallarımı çıkarıp çıkarmamakta tereddüt ettiğim ilk gidişime nazaran bu kez gayet alışmış bir halde bodoslama daldım içeri. Evin en büyük ve en şatafatlı kısmı olan salona kabaca bir giriş yaptıktan sonra yanımda sürüklediğim İshak'ı, hangi hayvanın pahalı derisinden yapıldığını bilmediğim ama oldukça rahat görünen büyük kanepenin üstüne bıraktım. Ben de karşısındaki koltuğa attım kendimi. Oturduğum yerden Melih'le kız arkadaşının merdivenden yukarı çıkışını seyrettim. Kendi evime gitmeyeli sanırım iki haftayı geçmişti. Güneye bakan balkonu, perili ahşap köşke bakan odamı ve yatağımı özlemiştim.

Bu lüks işgal evinde (!) rahat değildim. Koltuğa iyice gömülmüşken X elinde bir şişe şarap ve bir akustik gitarla çıkageldi. Karşımda durdu ve ikisini de havaya kaldırıp “**Hangisini istersin?**” diye sordu. “**Sence?**” dedim. Bunun üzerine akustik gitarı uzattı. Kendisi de şarap şişesinin mantarını dişleyip çıkardıktan sonra kanepede ölü gibi yatan İshak’ın kafasına doğru fırlattı. Ve yanıma koltuğun kenarına oturdu. Adını koyamadığım ve gözle görülmeyen ama başımdan aşağı sağanak halinde boşaldığını hissettiğim bu duygusal serpentinin altında, sevişmek istediği o kadar açıktı ki. Bense sabahın üç buçuğunda bu kafayla sadece elimdeki akustik gitarı akort edebilirdim. Gerçekten de güzel bir gitardı.

“**Benim için de bir şarkı yapsana**” dedi. Gözlerine bir “**Nerden çıktı şimdi bu?**” bakışı attım sanırım.

“**Öldükten sonra**” dediğinde işte gene başlıyoruz diye düşündüm. Tam konuşmaya yeltendiğim sırada beni susturdu. “**Bir şey söyleme. Tek istediğim geriye benden kalacak, beni hatırlatan bir şarkı. Bunu benim için yapamaz mısın?**”

Evin benim dışımdaki son sakini de, hüzünlü bir şarkı eşliğinde uykuya daldığında, sabahın beşinde sessizliğin ne kadar sinir bozucu olduğunu fark ettim. Sanırım şu anda bahsetmek için uygun bir yerdeyim. X hastalığı sayesinde sahip olduğu imkânları sonuna kadar kullanmış ve eczaneleri yasal birer uyuşturucu merkezi haline getirmişti. Özel reçetelerle satılan hapları önceleri eğlence olsun diye alkolle tüketmeye başlamıştık. Bağımlılık yaptığını anladığımızda o bunu da pek umursamadı. Ama bende çok fazla yan etkileri çıkmaya başlamıştı. Özellikle sabahları çekilen mide bulantıları, şiddetli baş ağrıları bıkkınlık veriyordu artık. Abarttığım bir gecenin ertesi gününde durup dururken bayıldığım

zaman artık yavaşlamam gerektiğini anlamıştım. Bu tip şeylere kapılıp gitme gibi bir güçsüzlüğüm olmadığından bırakmak için de sıkıntı çekmedim. Ama sanırım bünyenin alışması zaman alıyordu ve ben uykusuzluğa bir süre daha katlanmak zorundaydım. Uykusuzluğun en boktan tarafı beraberinde getirdiği bu sürekli yorgunluk ve baş ağrısıyla süslediği akşamdan kalma haliydi.

Salonun penceresine doğru yürüyüp, denize baktım. Moda'nın sahil manzarasına olabilecek en güzel yerden bakabilmenin bedeli kim bilir kaç paraydı? Duvarda asılı tablonun ya da İshak'ın salyalarını akıttığı kanepenin değeri, kim bilir ne kadardı? Bilmiyorum. Benimse bunları almaya yetmeyeceğini bildiğim tam üç bin amerikan dolarım vardı. Bu parayı, üç ayda, sinemada yer göstericilik yaparken kazandığım bahşişlerle toparlamamıştım elbette. Ama inanın; sabıkanız yoksa ve yaşadığınız odada uygun bir yeriniz varsa, üç bin dolar, saklamanız için size verilen şeylerin değerinin çok çok altında olabilir. Ne kadar risk alabileceğiniz ya da doğrusu ne kadar salak olabileceğinize bağlıdır kazanacaklarınız ve yitirecekleriniz elbette.

Para o zamanlar bizim için yeni enstrümanlar, kayıtlar ve belki de albüm demektir. Elimizdeki beş şarkılık demoyu tek başına basmaya yetmese de bir başka grupta kaynaklarımızı birleştirip bir split albüm çıkarabilirdik. İşte o an bu düşüncelerle sahile zengin bir kodaman edasıyla bakarken, paranın boktan ama ölümcül bir sebeple elimizden uçacağını bilmiyordum. Birden acıktığımı hissettim. X in cüzdanından bir miktar para alıp evden dışarı çıktım. Hava henüz aydınlanıyordu. Bu saatte ortalıkta kimsecikler yoktu ama sokağın karşısına park etmiş bir araba ve içindeki üç herif dikkatimi çekti. Dik dik bakıyorlardı. Polis olup olmadıklarını düşündüm. Bir bela çıkmasından korkarak kafamı

eğip hızlı adımlarla uzaklaştıım oradan. Sabahın serinliği ve bu karanlık tipler beni ürpertmişti. Sokak köpekleri tarafından kovalanmak ya da kavgalı olduğunuz grubun üyelerinin çoğunlukta olduğu ortamlarda tek başına kalmak gibiydi. Çünkü sabahın köründe bir arabanın içine doluşmuş kıl kıl bakan bu tiplerin polis mi yoksa daha az tehlikeli başka karanlık adamlar mı olduğunu bilmiyordum. Ve ortadan kaybolduğumda beni kimse bulamazdı.

Tüylerim diken diken kahvaltı için bir şeyler ararken, bir gazetede körfez savaşının sona erdiğini haber veren bir başlık çarptı gözüme. En adi küfürleri birbiri ardına sıraladım. Gece görüşlü kameraların yeşil rengi altında inen her bir füzeyle insanların öldüğünü bilmezlermiş gibi bu ölümcül havai fişek gösterisini, bu kanlı savaşı, çaylı pastalı komşu ziyaretlerinin eğlence malzemesi yapan kör cahiller de nasibini aldı elbette bu güzel sözlerden. Kahvaltı için gayet uygun bulduğum sıcak simitleri paketletip evin yolunu tuttum. Sokağın başına geldiğimde İşhak'ı dışarı çıkmış, az önce karşılaştığım adamlardan ikisiyle hararetli bir şekilde tartışırken gördüm. Hem yürüyüp hem onlara endişeyle uzaktan uzaktan bakarken adamlardan biri aniden İşhak'ın suratına bir tokat patlattı ve diğerleriyle birlikte tuttukları gibi yanlarındaki arabaya sokuverdiler. Ben neler olup bittiğini idrak edemedim gaza basıp hareket etmişlerdi bile. Elimdekileri yere fırlatıp, bağıra çağıra arkalarından koştuysam da yetişemedim. O kadar hızlı koşmuştum ki midem bulanmaya başlamıştı, kaldırımın kenarına oturdum, nefes nefese kalmıştum. Bir taraftan kusmamak için kendimi zorlarken, diğer yandan gittikleri tarafa doğru dehşet dolu gözlerle bakıyordum. Olanlar karşısında ne yapacağımı ve ne düşüneceğimi şaşırmıştum. İşhak'ı kaçırmışlardı. Kimdi onlar? şoka girmiş gibi titriyordum. Sonunda kendimi zorlayıp biraz normale dönünce oturduğum yerden kalktım ve eve döndüm.

Kapı açıktı, içeri girdiğimde yine gıcık bir sessizlik vardı. Her şeyden habersiz uyuyorlardı. Ve ben bu duruma feci halde sinirlenmişim. Tam ortalığı ayağa kaldıracakken salona Melih'in kız arkadaşı girdi. "**Günaydın**" dedi. "**Melih nerde?**" diye sordum sinirli bir ses tonuyla. Yukarıda olduğunu söyleyince "**Git onu hemen buraya getir**" dedim. Kız nedenini soracak oldu. İşte o anda sinirlerimi daha fazla bastıramayarak bir hayvan gibi haykırdım kızcağızın suratına "**Git Melih'i getir dedim!**" Bunun üzerine yerdeki minderde uyuyan X de heyecanla doğruluverdi. Melih'te salona girmişti o sırada. Aptal aptal bakışıyorduk şimdi. Hiçbirimiz ne yapmamız gerektiğini bilemedik. Hatta ben olanları anlattıktan sonra üzerinde çok fazla konuşmadık bile. Sanki arkadaşlarıyla arabaya atlamış ve gitmiş gibi. Bu kaçırılmaya bizzat ben tanık olmuşum. Bir şeyler yapması gereken ilk kişi bendim aslında. Belki hemen polise gitmeliydim. Ya da Yakup amcaya. Ama ben öylece bekledim. Yapabildiğim tek şey belki gelir diye Akmar'a gidip akşama kadar orada takılmak oldu. Nitekim akşama doğru geldi İshak. Epey hırpalanmıştı.

"Ne oldu oğlum sana böyle? O adamlar kimdi? Sizi gördüm, arkanızdan koştum ama yetişemedim. Ne yapacağımı da bilemedim. Öldüm lan meraktan!"

Başından geçenleri titreyerek anlattı bana. Dakikalarca... ve sonra şaşılacak pişkinlikle dedi ki:

"Punkat... parayı o ibnelere vermemiz lazım.... yoksa beni öldürecekler... Yemin ediyorum bu beladan beni kurtarırsan bir daha asla eyc ile işim olmayacak!...

Yalvarırım verelim şu parayı!"

Salak! Geri zekâlı! Yalancı! Öldürsünlerdi ulan zaten! Çük kadar paranın bu aptal hayvanın yediği boku karşılamaya yeteceğine bile emin değildim! Adamların malını çalmak ta ne demek oluyordu lan? Hırsız keş! Pislik!...

Herkes tarafından sevilirim ben. Zararsız bilirim. Param oldu mu paylaşırım herkesle evet. Ama olmadı mı da kalkıp kimseden istemem. Kimseyle restleşmem. Kimseyi kırmayı, sinirlendirmeyi göze alamam. Hakkımda hep iyi düşünülün isterim. Bunun için hep kendimden ödün veririm. Korktuğumdan değil kesinlikle çünkü birinin bir şeyler yapması gereken boktan durumlarda bile kendimi herkesin bir adım önünde ve o bokun içinde bulurum. Bu içgüdüsel girişkenliğime rağmen muhalif çıkıntılıklar yapmayı da sevmem. Hayır diyen ben olmak istemem çünkü. Uyumsuz, geçimsiz, huysuz biri gibi görünmek istemem. Peki, ama neden yangında ilk siktir edilecek adam gibi hissediyorum şimdi? Herkesle bu kadar iyi geçindiğim halde neden?

Evet! Yine boktan bir durumda, içgüdüsel ve kaçınılmaz olarak bir adım öne çıkma vaktim gelmişti benim. Evet! Çünkü İshak sağlam bir sopa yemişti. Ve yine evet! Parayı da verecektim. Kim olsa aynısını yapmaz mıydı zaten !?

Ertesi gün cebimde üç bin amerikan doları, elimde İshak'ın iğrenç el yazısıyla adresi tarif etmeye çalıştığı buruşuk bir kâğıt parçasıyla yürürken daha ne kadar salak olabileceğimi düşündüm. Herhalde artık bu son noktaydı. Anlayacağınız gibi İshak efendi gelmedi benimle. Kendisine öldüresiye dayak attıkları yere bir kez daha gitmeyi kalbinin kaldıramayacağını söyledi bana. Bence mazereti kalbiyle değil başka bir organıyla alakalıydı

gerçi ama açıkçası ben de gelmemesini tercih ettim. Yanımda durup işleri gene bok etmesine ihtiyacım yoktu. Adresin tarif edildiği kâğıttaki tüm direktifleri aynen uygulayınca hayatımda gördüğüm en tekinsiz mahallenin en sakat binasının önünde buldum kendimi. Bu açıdan bakınca sanırım doğru yerdeyim dedim. Ama kapıyı çalmaya cesaretim yoktu. Hatta birden soğuk bir ter boşaldı sırtımdan, burada olduğuma inanamıyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Biraz sakinleşmem lazımdı. Herifler resmen mafyaydı lan! Hem, parayı alıp beni de dövmeyecekleri ne malum? Hatta öldürebilirler bile! Aslında İshak'ın gelmemesi iyi oldu. Onun polise falan gideceğinden korkup bana dokunamazlar. Parayı verip hemen çıkarım zaten. Olur mu lan öyle şey, vezneye su parası mı yatırılıyorsun? Geri zekalı!! Bu kadar basit bir şey mi bu? Of! belki de babacan tiplerdir ne bileyim. Burası da sıradan bir mahalle işte. Bak orada bir kadın çamaşır asıyor. Sıradan bir ev kadını. Ama belki de az önce adamın birini doğramış kocasının kanlı gömleğini yıkamış asıyordur! Ne biçim bakıyor bana ya?! Niye öyle bakıyor? Ulan zaten dün sabahki tipleri hatırlasana, hangi babacanlıktan bahsediyorsun? Sanki içeride Hulusi Kentmen var. Yok abi!! Ben bunu yapamayacağım. Kusura bakma İshak, al parayı kendin getir ver kardeşim. Evet evet en iyisi öyle yapmak.

Tam o noktada korkularıma yenilip arkamı dönecekken kapı açılıverdi. Kalp atışlarımı duymuş olabilirler miydi? Şimdi artık açılan kapının yerinde, ardındaki mekânı o kapıdan daha iyi kapatacağı rahatlıkla fark edilen ve ortamın vahameti yüzünden okunan bir yarma duruyordu. O sabah gördüğüm heriflerden biriydi. Bir müddet bakiştık kendisiyle. Sonrasında yarma dile geldi ve benimle konuştu. Ona konuşmak ta denemez aslında, yüzüme doğru kustu desem daha gerçekçi bir tanımlama olur.

“Ne dikelip duruyon lan orda sen? Karı kılıklı!”

“?”

“Konuşsana la! Kimsin?!”

“Eee..Şey...Yılmaz beyle görüşecektim ben ama...”

...Ama sesim bir kız gibi çıkmasaydı keşke. Yarma, anlamsız gözlerle bana bir süre baktıktan sonra, okuduğu gazeteyi bırakıp karşısındaki vatandaşla ilgilenmek zorunda kalan bir devlet memuru edasıyla kafasını iki yana salladı ve **“Geç...”** dedi. Bu kadar kolay olacağını beklemiyordum doğrusu. Sanırım zaten bekliyorlardı. Kapıdan içeri girdim. Herif önde ben arkada sidik kokulu bir holü geçtik. Ben tam burası herhalde derken ot kokan garip odayı da geride bıraktık. Ve nihayet Yılmaz bizi resmen soğan kokan bir mutfakta karşıladı.

Bu tip adamları filmlerden bilirsiniz. Her an karizmatik olmak zorundadırlar. Surata bakmadan konuşmalar, bir el hareketiyle yanında biten gorilleri, façalı surat vs... Acaba böyle oldukları için mi filmlerde de öyle görüyoruz? Yoksa filmlerde öyle görüldüğü için mi böyle olmaya çalışıyorlar?

“Gel bakalım sidikli İshak’ın bitli argadaşı!”

Ulan İshak hole sen işedin demek ki. Ama haksız da değilsin kardeşim. İyi de herkesin saçıma bu şekilde yaptığı göndermelerden de bıktım artık ya!

“Yok abi saçında bit falan! Merak etme sen, rahat ol. Ben parayı getirdim sana”

Vaay! Punkat? Bu kez erkek gibi çıktı sesin. Ama bu sefer kesin dayağı yedin!! Geri zekalı!!! Adamın bakışları değişivermişti. Önce çok sinirlendiğini düşünüp korktum. Ama birden yüzünde samimi bir gülümseme belirince, açıkçası, daha da çok korktum. Psikopatlar böyledir dedim içimden. Yılmaz birden ayağa kalktı ve hatta kalkarken ceketinin önünü bile ilikledi karşımda. No'luyoruz lan? Bu nasıl bir cins psikopatlıktır? derken Yılmaz beni itip arkama doğru yürüdü ve orada dile geldi:

“Hacı efedi!”

Ben de o sırada arkamı dönmüştüm. Karşımda duran kahverengi cübbeli, sarıklı, elinde bir asa taşıyan adamın upuzun sakalları ve omuzlarına dökülen saçları vardı. Böyle birini burada görmek çok tuhaftı. Ama daha da tuhafı benim bu adamı tanıyor olmamdı! Daha önce iki kez karşılaşmışım hacıyla. İlki üniversite kantininde, ikincisi de Akmar'da!

Hacı öpmesi için sağ elini Yılmaz'a uzatırken beni gördü. Bakışlarından onun da beni bir yerlerden hatırladığı ama tam da çıkaramadığı anlaşılıyordu. Kafamı öne doğru eğip kaldırarak bakışlarına bir selamla karşılık verdim. O da kafasını salladı ve

“Sen Ediz'in arkadaşı değil misin?” diye sordu.

Evet, ben Ediz'in arkadaşıydım. Hani size bahsetmişim, PUNK'ın eşsiz çeşitliliği içinde kendine yaşam alanı bulmuş ağır dinci arkadaşlarımız olduğundan. Straight-edge akımının Türkiye temsilcileri hani. İşte Ediz o elemanlardan biriydi. Zaten hacıyı da ikinci kez Akmar'da gördüğümde Ediz'in yanındaydı. Hacıyla ilk karşılaşmamız ise söylediğim gibi üniversitenin kantininde gerçekleşmişti.

Bakın burada şu işi de netleştirmek isterim. PUNK'lar anarşisttir! Ama anarşizm dediğimde gözler fal taşı gibi açılmasın hemen. Kaos, Terör vs. Kavramlarla birlikte yanlış anılan anarşi aslında çok basit bir anlatımla otorite karşıtlığı demektir. Her türlü, söylemesi zor yabancı sözcükte olduğu gibi, bu da Yunancadan gelmiş bir terimdir ve An (Karşı) ile Archos (Otorite/Yönetim) un birleşiminden oluşur. Buradan hareketle diyebiliriz ki PUNK her türlü otoriteyi ve onun temsil ettiği devletleri, kurduğu hükümetleri, belirlediği sınırları, tanıdığı dinleri, ırkları, beslendiği sistemi, kuralları, kanunları, zorlamaları, yönettiği orduları, yargıladığı mahkemeleri, yalanlar üreten siyasi partilerini ve ideolojilerini, yarattığı zengin şमारıkları ve onların daha büyük patronlarını tanımaz. Bu da toplum tarafından hoş karşılanmaz elbette. Çünkü topluma göre, bir insan bu şekilde yaşayamaz. Hayvanlar kadar olamıyoruz işte! Diyerek kızsam da şunu kabul etmeliyim; birey kendi kişisel devrimini gerçekleştiremediği ve bunu tüm insan topluluğuna yayamadığı sürece bizlerin hayal ettiği biçimiyle anarşik düzen hep bir ütopya olarak kalacaktır.

Kişisel devrim de nedir? Diye sormayın. Bahsini etmeyeceğim. Ama bu konuyu burada netleştirmek istememin asıl sebebi hacıyla ilk karşılaşmamızda gizli. Üniversitenin kalabalık kantininde ben yalnız başıma bir masada otururken içeri girmişti. O daha gelirken kantin boşalmaya başlamış, içeri girip benim olduğum uzun masanın karşı köşesine oturduğunda ise

bir tek ben ve o kalmıştık. Evet, bu elemanın niyeti zaten çok açıktı. Atatürk ve laiklik karşıtı görüşlerini açıklamakta sakınca görmeyen ve Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratik rejimini gerekirse kanlı bir islam devrimiyle yıkarak yerine şeriata dayalı bir düzen getirmek isteyen ve o günlerde daha sık tanımaya başladığımız sağda solda mantar gibi biten tarikatlardan birine mensuptu. Oraya gelip kantinin ortasındaki o masaya oturunca, çok iyi biliyordu, herkesin dışarı çıkacağını. Bunu da istiyordu gerçekten. Çünkü ona göre o girmeden önce kantinde bulunan herkes ya mevcut rejimin militanı, hadi olmadı destekçisi ya da en azından suskun kalarak günah işleyen dilsiz şeytanlar, dinsizlerdi. Ve işte onun da tam olarak istediği, bu ayrışmayı perçinlemektir. Sizler ve bizler varız demek istiyordu. Ve sizler tıpkı şimdi olduğu gibi biz yönetime gelince de aynen böyle gideceksiniz. Sizler ve bizler varız. Ve biz düşmanız! Oysa ben oradaydım. Çünkü ben bir anarşisttim ve bu nedenle gitmem için bir sebep yoktu. Herhangi bir siyasi görüşüm olmadığı gibi, bu sakallının temsil ettiği dini de tanımıyordum. Yani kısacası bu adama ve temsil ettiklerine ve hatta karşı gelip düşman kesildiklerine dahi tamamen nötr bir duruşum vardı. Kısacası bu kekonun orada olup olmaması beni ırgalamıyordu diyeyim size. O nedenle de çıkmadım kantinden. Ve inanın kantinde çok enteresan bir manzara vardı o anda. Karizması biraz çizilmişti hacının. Bir PUNK ile aynı masada!!! Ama enteresandır bana içten içe bir saygı da duymuş gibiydi. En azından kayıtsız kalabilme cesaretime, belki. Bu kayıtsızlık belki ona var olduğu, gerçek olduğu hissini veriyordu amacımın tam aksine. Yani gidenlerin onu yok saydığı düşüncesine karşı benim kayıtsızlığım, ona bu hallerinin aslında gayet normal olduğunu düşündüğümü hissettiriyor olmalıydı. Ve benim de görünüşümün toplum kurallarını hiçe sayan garipliğini(!) göz önüne aldığımızda aramızda sanki tuhaf bir benzeşme olduğu bile söylenebilirdi. İşte hacıyla ilk karşılaşmamız bu şekilde olmuştu. Bir süre kantinde elinde

asası ile oturduktan sonra bana kafasıyla selam verip kalkıp gitmişti. Ben de ona kafa selamı vermiştim. Tıpkı bugün Yılmaz'ın sidik, ot ve soğan kokan batakhanesinde olduğu gibi.

“Evet, Ediz benim arkadaşımıdır”

“Peki, neden buradasın sen? Ediz bana senin bu şeyleri kullanmadığını söylemişti”

Demek Ediz'e beni sormuştu bu. Enteresan.

“Evet, benim hiç eycle falan işim olmaz. Hiç kullanmadım”

“Ne yapıyorsun o zaman burada? Torbacı mısın? Ama satıcılar da kullanır. Neden geldin?”

Ben bu soruya cevap vermeden Yılmaz'ın suratına baktım. Ben bakınca hacı da Yılmaz'ın suratına baktı. Böyle olunca Yılmaz bir şeyler söylemek zorunda kaldı:

“Hacı efendi. Şimdi bu argadaşın İshak adında bi argadaşı var, Yahudi midir nedir, gavur dölü. Bizden mal alan biri. Aynı zamanda da torbacıdır. Ağzı gevşek biriymiş. Sağda solda ismimizi fazla zigredince biz de aldık o argadaşı biraz burada, e... uyardık gendisini. Dedik bi daha sana mal falan yok. Ama dedi son kez verin falan. Dedi size fazla da öderim. Üç bin dolar param var dedi. Öyle olunca son kez olmak gaydıylan buna malı verdik. Şimdi bu argadaş ta ödemeyi yapmaya gelmiş buraya. Kendisini tanımıyoruz, bilmeyiz biz. Böyle yani”

Ama nasıl olur?!! İshak? Bana resmen tezgah kurmuş. Bu heriflerin onu öldürecekleri falan yoktu! Sadece biraz daha mal alabilmek için! Neredeyse bir senedir biriktirdiğim tüm parayı, üstelik te kendi ellerimle getirdim!

“Bu onun parası değil. Kendi paranı veriyorsun arkadaşım için. Bir keşin bu kadar parası olamaz çünkü. Senin paran bu. Değil mi?”

Yıkılmışım. Ağzımı açıp ta cevaplayamadım hacının sorusunu. Sadece onayladım kafamla.

“Kimbilir ne yalanlar söyledi sana o dinsiz. Bunlar böyledir işte. Boşuna emretmemiş yaradan, bulduğunuz yerde öldürün diye. Madem öyle şimdi benim sana bir teklifim var. Paranı al ve git buradan. Hem sana hem bize kazık atmış olan bu yahudinin cezasını biz verelim. Allah için gereğini biz yapalım. Yeter ki sen ardına bakmadan git buradan.”

Ardına bakmadan git demek. Bu kadar kolay mı oluyordu bu işler? Böyle mi emretmiş yaradan? Uyuşturucu satıcısı bir hacıyı mı cellat seçmiş? Evet yıkılmışım. Ama delirmemiştim. İğrenç herifin yüzüne parayı fırlatmak istedim. Ama dedim ya delirmemiştim.

“Yok hacı. Ona cezasını ben bildiğim şekilde veririm. Siz parayı alın. Borç kapansın. Ayrıca İshak süryanidir. Hristiyandır yani” ne fark edecektiye! Benim için ya da onlar için.

Yılmaz uzattığım parayı almadan önce hacıya baktı. Hacı gözleriyle onaylayınca uzanıp çekiverdi ellerimden. Ben de odadakilere son bir bakış atıp arkamı dönüp çıktım dışarı. Bir an önce defolup gitmek istiyordum.

“Delikanlı! Edize selamımı söyle. Birbirinize dikkat edin!”

Sanırım, işte bu son sözler oradan çıkış biletimdi benim. Sokak kapısını kapattığımda mahalleye bir baktım gene. Bu kez o kadar korkunç gelmedi muhit. Kadın hala oradaydı ve hala bana bakıyordu tip tip.

“Gir ulan içeri sen de!”

Ama ben çok rahat hissediyordum kendimi artık dehşet içinde içeri kaçan kadını seyrederken. Evet, sanırım rahatlamıştım. Ama delirmemiştim. Yıkılmıştım ama iyi ki de delirmemiştim.

İhanet

*Yalnızca yaşlar boşalıyordu gözlerinden. Sinsice bakan bir çift siyah göz.
Kan akıyordu bembeyaz ellerinden, sebebiyse yüreğime saplı kapkara bir köz.*

*Anlayamazsın dediklerimi, zaten hiç anlamadın ki.
Bilemezsin, okuyamazsın, soluyamazsın.*

*Her an ihanetini beklerken ellerini tuttuğun insanların,
Onların içindeyken de yalnızsın.*

*Çekil önümden ışığı kapatma, Çekil git önümden ağlayacağım.
Çekil önümden, ben korkmam ölümden ama yanında durursam ağlayacağım. Ağlayacağım.*

*Kader ağlarını örmüşse bir kere, çaresiz gözün yaşlı kabullenirsin.
Ölümün kokusu siner de üstüne, yıkanırısın, silinirsin, yok edemezsin.*

*Anlayamazsın dediklerimi, zaten hiç anlamadın ki.
Bilemezsin, okuyamazsın, soluyamazsın.*

*Her an ihanetini beklerken ellerini tuttuğun insanların,
Onların içindeyken de yalnızsın.*

*Çekil önümden ışığı kapatma, çekil git önümden ağlayacağım.
Çekil önümden, ben korkmam ölümden ama yanında durursam ağlayacağım. Ağlayacağım.*

AYRILIKLAR ZAMANI

Küçükken hastaneden yattığımdan bahsetmişim ya size. Ve yandaki yatakta yatan, yaşça benden büyük olan çocuktan da hani. Adı Ahmet'ti. Beni çok güldürürdü. Ve kollardı da. En çok ihtiyacım olan şeylerdi orada. Çok küçüktüm. Bir gece, yediğim fitillerin etkisiyle olacak, bağırsaklarımda ne var ne yok yatağa boşalttım istemeden. Kalkıp tuvalete gidecek dermanım da yoktu zaten. Herkes uyuyordu. Ahmet'e seslendim, uyanmadı. Daha yüksek sesle, daha da yüksek ve daha da! Ama uyandıramadım. Bir hastabakıcı geldi sesimi duyup sonunda. Manzarayı görünce küfürler ederek ve neredeyse beni döve döve temizledi ortalığı. Hem üzülmüş, hem korkmuş hem de çok utanmışım. Ahmet'i uyandırmaya çalıştığımı ama beni duymadığımı söyledim hastabakıcıya, biraz olsun kendimi affettirebilmek için. Bunun üzerine Ahmet'in uyuduğu yatağa yöneldi. Biraz durdu ve koşarak dışarı çıktı. Neden? Kendimi zorlayarak kafamı kaldırdım. Ahmet bana bakıyordu yattığı yerden. Ama beni görmüyordu. Artık görmüyordu yani.

Ayrılıklar hep hüznülüdür değil mi? Ama hepsinin sonunda eve, bir gün belki gene görüşeceğiz umuduyla gidersiniz. Ölümle gelen ayrılık hariç. Böyle bir ayrılığı bir daha asla yaşamak istemezdim. Çünkü o bakışlar, inanın asla unutulmuyor.

Parayı Yılmaz'a verdikten sonra evime gitmeye karar verdim. İshak'la da uğraşamazdım artık. Bir gün için yeteri kadar sıkıntı yaşamışım zaten. Pazar akşamıydı ve sokaklar sakindi. Evde de kimse yoktu. Güneye bakan balkona çıktım. Haydarpaşa'yı seyrettim. Dünyanın en güzel evinde oturuyordum bence. Evet, param yoktu artık ama Moda'daki kadar lüks olmasa da bu ev vardı. Bu balkon. Bir hastanenin yemyeşil kocaman bahçesine bakıyordu. Yüksekte olduğundan bu balkondan Haydarpaşa'yı, Adaları ve hatta açık

havalarda neredeyse Yalova'yı bile görebilirdiniz. Hatta babamın dediğine göre Karaburun'u. Ama hepsinden önemlisi Koşuyolu'na bakıyordu bu balkon. Doğduğum, büyüdüğüm, benim için değerli olan her ne varsa hepsiyle ortak paydam; Koşuyolu. Ve ben şimdi krallığına bakan kibirli bir hükümdar gibi, yüksekte yüksekte bakıyordum Koşuyolu'na bu güneye bakan balkonda. Gözlerimi kapatıp dinliyordum O'nu. Çeşit çeşit sesler çıkararak konuşuyordu sanki benimle. Araba sesleri, çocuk sesleri, çatal, kaşık, bardak sesleri, rüzgârda salınan yapraklar, neşeli sohbetler, kahkalar ve hatta kavga kıyamet sesleri. O kadar yorgundum ki, güneye bakan balkonda, kanepenin üstünde, battaniye altında, bu seslerle dalıverdim uykuya.

Sabaha karşı ezanlar eşliğinde ve ayazın da etkisiyle üşüyerek uyandım. Kalın battaniyeye iyice sarılarak doğruldum. Nisan ayında balkonda uyumak! Nasıl bir delilikti ki bu? Marmara denizinin gökyüzüyle birleştiği yere baktım. Lise yıllarında, arkadaşlarımla güneşin doğuşunu bu balkonda seyretmek için sabaha kadar uyumadığımız o gün geldi aklıma. Sonunda her yer aydınlanmış ama biz hala güneşin doğduğunu görememiştik. Sonra ben **“Babalar pardon ya! Ama bu balkon güneye bakıyor”** demiştim.

Suratımda gülümsemeyle içeri girdim. Evde hala kimse yoktu. Hafta sonu için yazlığa gitmişlerdi sanırım. Herhalde bugün öğleye doğru gelirler diye geçirdim içimden. Neredeyse üç haftadır görmüyordum onları ve özlemiştim. Çay için hazırladığım suyun, kaynarken çıkardığı sesle düşüncelerim dağılıverdi. Hala üşüyordum. Çay iyice demini alana kadar yapacağım sıcak bir duş beni kendime getirecekti. Saçlarıma hızla çarpan suyun ilerleyerek kafamın derisini tatlı tatlı karıncalandırması çok hoşuma giderdi. Öylece saatlerce durabilirdim duşun altında. İnsanların ne kadar bencil ve fütursuz olabileceklerine bir kez

daha tanık olmuştum dün. Uyuşturucu taciri hacı bir tarafta, tüm birikimimi ona vermem için gözünü kırpmadan beni satan dostum diğer tarafta. Eğik duran kafamın her yanından ahenkle süzülen sular bu düşüncelerime ve hayal kırıklıklarına ne de hüznü bir fon oluşturuyordu o anda. Vücut ısım artık normale dönmüştü. Tavşankanı çay ve ekmek arası beyaz peynirle yapılan mütevazı bir kahvaltı da günümün geri kalanını kurtarmaya yeter diye düşündüm. Nihayet evden çıktım. Tüm gücümü toplamıştım. Artık İshak'ın ağzına sıçmaya gidebilirdim.

Önce Akmar'a uğradım. Okula gitmek aklımın ucundan geçmiyordu. İshak'ı bulup iyice bir benzetmem lazımdı önce. Akmar'da değildi. Aldığı malı tüketiyordur evinde diye düşündüm. Moda'ya doğru çıktım. Evleri havuzun hemen yakınındaydı. Oraya doğru yürürken nedense hincımın ve sinirimın kısalan mesafeyle birlikte azaldığını hissediyordum. Bu da beni iyice gıcık ediyordu. Bu sefer de kendime kızılıyordum. Bu tuhaf ruh haliyle oturdukları sokağın başına vardığımda, az ileride bahçe kapısının önünde duran ambulansı ve mahallelinin oluşturduğu kalabalığı gördüm. O anda neler olduğunu anladığını fark eden beynim, bu farkındalığın verdiği telaşla karnıma öyle bir sancı sapladı ki, beni oracıkta yere yığabilirdi. Belki İshak değil de Yakup amcadır diye hastalıklı bir düşünce geçti kafamın içinden. Ben oraya doğru yürürken, aynı anda bir sedye çıkarıyorlardı bahçenin kapısından. Tıpkı filmlerdeki gibiydi. Sanki ben ağır çekimde yürüyordum ve sedye de ağır ağır çıkıyordu kapıdan. Kan içindeki kolları iki yanına düşmüş cansız bir beden ağır çekimde gözümün önünden kayıp gidişini izledim. İşte o anda Ahmet'in bakışları geldi aklıma. İshak'a bakarken Ahmet'i de görüyordum. Aynı gözler, aynı bakışlar. Ölü bir beden soran, belki de yardım için yalvaran gözleri. Korku dolu bir sessizlikle haykıran gözleri. Bilmiyorum, belki bir ölünün gözlerinde huzur görmeyi bekliyor insan. Ama benim

gördüğüm hayal kırıklığı, korku, çaresizlik ve vicdan azabıydı sadece. Belki de bu yüzden gözkapaklarını indirmek geliyor insanın içinden. Evet, İshak benim paramla aldığı eyec yüzünden ölmüştü. Yüzleşmem gereken bir gerçek miydi bu şimdi? Kendimi ne kadar sorumlu hissetmeliydim? Ama bunları hiç düşünemiyordum ki ben, o gün, ölü bir adamı azarlıyordum.

“Hani yüz sene birlikte olacaktık kardeşim?”

Havuzun kenarında öylece ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Sadece omzuma dokunan bir elin sıcaklığı ile kendime geldim. Başımı çevirdiğimde karşımda duran X'ti. Ve az gerisinde de Melih. İşte o zaman hıçkırıklara boğuldum. Dizlerimin üzerine çökmüş ve X'in beline sarılmış bir halde tüm Moda'ya karşı haykıra haykıra ağlıyordum. İçimdeki bütün hisleri, pislikleri, anıları ne varsa hepsini çıkarmak istiyordum. Neyin ne kadar anlamı olabilirdi ki tam bu anda? Yaşanan hangi başka anın ya da anının, geçmişin ya da geleceğin ne anlamı olabilirdi? Tam da bu noktada? Sonsuzluğun bir tanımını yapmak istesem o anı tarif etmeye çalışırdım. Çünkü öncesi ya da sonrası olmayan bir an gibiydi o. Hepi topu bir iki dakika sürmüş olsa da koca bir hayatın tüm ağırlığını hissettiren iğrenç bir an. En çok sevdiğiniz insana sarılıp aynı anda onun kokusunu içinize çektiğiniz ve hiç bitmemesi istenen o an gibi değil, asla. Pis, hastalıklı, asla bitmeyecekmiş gibi gelen bir an. İğrenç bir an.

Saatler sonra, eski moda iskelesinin terasında ilk defa bu kadar sessiz, bu kadar mutsuz ve ne yapacağımızı bilmez bir halde otururken **“Ben artık daha fazla dayanamıyorum bu olanlara”** dedi X. **“Sanırım bu bizim de son görüşmemiz olacak. Burada daha fazla kalmaya, bu şekilde, bu ayrılıkları beklemeye gücüm kalmadı benim.”**

Sıkışan kalbimi daha da sıkmaya ve durdurmaya mı çalışıyordu?

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Demek istediğim kendi ölümümü de, her günü böyle sizlerle geçirerek beklemek istemiyorum ben. En iyisi bir daha görüşmemek”

“Peki...Sen bilirsin”

Daha başka bir şey söylemeden, sadece arkamdan boynuma sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Yüzüne, lacivert gözlerine son bir kez daha bakamadan, işte, gitmişti bile. Kalkıp arkasından koşup durduracak değildim. Buna gücüm de yoktu. Zaten her zamanki garip halleri diye düşündüm belki de. Ama O gerçekten gitmişti. İshak’la aynı günde. Ama haklıydı. İshak kadar koymamıştı bu ayrılık. Çünkü ölümle gelen bir ayrılık değildi. Zaten hastalığı yüzünden öleceğine o kadar çok inanıyordu ki, aynı acıyı bir kez daha bana yaşatmamak için çıkıp gitmişti hayatımdan. Aynen girdiği günkü gibi. Hayali bir arkadaş gibi aynen.

Bir PUNK’ın hayatında çok fazla kişi olmuyor zaten. Özellikle de bu ülkede. Ve kaybettiklerimi de hesaba katınca yanımda kimse kalmamış gibi geliyordu. Peki, bu ayrılıklar zamanının hesabını kimden soracaktım ben şimdi? Hacıdan mı? Yılmaz’dan mı? İshak’tan mı? PUNK’tan mı? Yoksa sadece kendimden mi? Ama ayrılıkların sonu gelmemişti ki henüz. En zor ayrılık daha yaşanmamıştı. Ve elbette, en zor olanı en son olanıydı her zaman.

Gitme

*Şehrin Işıkları yavaş yavaş sönerken,
Benim kalbim hala seninle yanar.
Gözlerimdeki nemi silerken yalnızlık,
Yüreğime sinerken bu deli rüzgâr... Gitme...*

*Karanlık ölüm gibi kâbus gibi karanlık, simsiyah, deniz gibi
Gözlerinde karanlık yok inan senin gözlerinde masum bir çocuk gibi.*

*Sözlerin veda ederken bana
Gözlerin gökyüzünden mavi ayrılığı lanetler
Yalnızlık sorun değil belki ama
Ayrılık inan, inan ölümden beter... Gitme...*

*Karanlık ölüm gibi kâbus gibi karanlık, simsiyah, deniz gibi
Gözlerinde karanlık yok inan senin gözlerinde masum bir çocuk gibi.*

İNTİKAM

“**Ya kendini değiştireceksin, ya da çevrendekileri**” demişti bana biri. Aksi halde normale dđnemeyecektim. Normal de ne demek idiyse artık. Bunu da bilemiyordum. Tđm bu olanlar úzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve ben saçlarımı kestirip okula dđzenli bir şekilde gitmeye başlamıştım. Akmar’a da uğramadığıma bakılırsa sanırım kendimi değiştirmeye karar vermiştim. Dışarıda kalmaya ve bir parçası olmadan dışarıdan bakmaya çalışıyordum eski hayatıma. Tđm bu ayrılıklara, kđtđ anılara sebepler arıyordum o yaşam tarzının içinde. Ama gđnđn sonunda nedense, kendimi hep, eski moda iskelesinin çatısında buluyordum. Orada öylece bacaklarımı sarkıtarak kenarda oturduğum sđrece sınırdaki hissediyordum belki kendimi. Masmavi denize bakan ifadesiz gözler ve birbiri ardına yuvarlanan biraların sonunda hava iyice karardığında o gđn gene sınırı aşmadığıma sevinerek kalkıp evime gidiyordum sessizce. Bu bir rutin olmuştu artık benim için. Bir gđn gene tek başıma orada otururken Ediz çıkageldi. Beklenmedik bir ziyaretçiydi. Hatta oraya gelmesini bekleyeceğim son kişi bile olabilirdi. Gelip yanıma oturdu. Ve gene kendisinden beklemeyeceğim bir hareket daha yaparak, siyah poşetimin içinden bir bira alıp açtı ve içmeye başladı. Hem de ne içmek! Kana-kana. Ben kafamı çevirmiş ona öylece bakarken bir ellilik kutu biranın üçte ikisini içmiş olmalıydı.

“**Yavaş lan yavaş! Boğulacaksın**” dedim. “**Çok mu susadın?**” Ben öyle deyince içmeyi bıraktı, koluyla ağzını sildi, gözlerini denize dikti ve beni hep muhabbetinden soğutan ve herhangi bir duygu kırıntısı içermeyen o metalik tekdüze ses tonuyla, konuşmaya başladı.

“İshak için çok üzüldüm. Daha önce gelip seninle konuşamadım. Kusuruma bakma. Hacı yüzünden belki bana da kızgınsındır diye düşündüm, çekindim yanına gelmeye. Kızgın mısın?”

“Kime? Sana mı, hacıya mı? Aslında fark etmez. Çünkü şu anda ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum lan ben. Kızgın mıyım? Üzgün müyüm? O yüzden en azından sana kızgın olmadığımı düşünebilirsin. Hem olanlarda senin ne gibi bir etkin olabilir ki kardeş?”

Yine ve son defa birayı kafaya dikip bitirdikten sonra kutuyu eliyle buruşturup denize fırlattı.

“Orospu çocuğunun tekidir o. İnsanı dininden bile soğutur. Benim babam ben çok küçükken öldü. O öldükten sonra da bizim eve gelmeye başladı. Her geldiğinde de biraz para bıraktı. Biz o paralarla geçindik uzun süre”

“O paraların nerden geldiğini biliyorsun di mi?” dedim. Gözlerimi dikip. Ama bana bakmadı.

“Eskiden bilmiyordum. Ama bilsem de bir önemi yok. Çünkü o paraları hayrına vermiyordu ki. Her geldiğinde doğruca ablamın odasına giderdi. Annem de beni evden yollardı. Daha onbeş yaşını bile doldurmamıştı ablam. Ben küçüktüm o zamanlar tabi hiçbir şeyden haberim yoktu. Bir süre sonra da imam nikahına aldı ablamı”

Nedense şaşırıyordum duyduklarıma. On parmağında on marifet aktif hacımız hünerlerine bir yenisini daha eklemişti işte. Şaşılacak ne vardı ki bunda? Gene de büyük konuşmamalıydım.

“Melekten bahsetmiyorsun herhalde? Başka bir ablan daha mı var?” diye sordum.

“Hayır, aynen, Melek ablamdan bahsediyorum”

Ama işte bu gayet dumur ediciydi.

“Hassiktir! Melek! ? Hacıyla mı evli?”

Ediz’in ablasını eskiden oturduğum mahalleden ve de Kabataş’a gitmeden önce mezun olduğum ortaokuldan tanıyordum. Benden sadece birkaç yaş büyüktü. Ben şaşkınlık içinde duyduklarımı düşünürken, nihayet Ediz ağzındaki baklayı çıkardı. İshak için başsağlığı dilemeye gelmediğini zaten tahmin edebiliyordum. Ama buralara kadar gelişinin ve hayatımda onu bir kez bile içerken görmediğim koca kutu birayı kafasına dikmesinin nedenini de doğrusu asla tahmin edemezdim.

“O piçi kaç kez öldürmek istedim bir bilsen. Ama o kadar cesur değilim ben. Peki sen?

Sen İshak’a olandan sonra intikam almayı hiç düşünmedin mi?”

İntikam mı? Aslında bırak intikam almayı, İshak öldükten sonra bir kez bile olsun hacıyı düşünmediğimi farkettim. Ediz’in bu sözleri bana nedense Cüneyt Arkın filmlerini

hatırlatmıştı. Ve de Nuri Alço. Ve de Küçük Emrah. Gülmemek için çaba sarf ederken, Ediz soluk almadan kafasındaki intikam planını en ince ayrıntısına kadar anlattı. Ve Ediz gibi saf bir salağın kafasından çıkması imkansız olacak derece kulağa ve kafaya hoş gelen bu planın içinde benden istediği tek bir şey vardı. Hacıyla konuşmam. Söylediğine göre hacı o gün Yılmaz'ın mekanında yaptığımız kısa sohbetten etkilenmiş ve bende farklı bir şeyler bulmuştu. O günden beri birkaç kez benimle ilgili sorular sormuştu Ediz'e. Daha önceden de, üniversite kampüsündeki karşılaşmamızdan sonra benimle ilgili Ediz'e sorular sormuş olduğunu hatırladım. Anlayamadığım, tuhaf bir biçimde güven duygusu uyandırmıştım hacıda. Ve bunun üzerine Ediz'in teklifini kabul ettim. Hacıyla konuşacaktım. Onunla konuşup tanımadığı birinin evinde Ediz'in ablasıyla, üstelik te kendi temin ettiği uyuşturucularla alem yaparken polis tarafından basılmaya ikna edecektim hacıyı. Tabii polisler tarafından basılma gibi ufak bi ayrıntıyı bilmesine gerek yoktu. Konuştum da. Ve onu kendime inandırıp ikna etmem şaşırtıcı biçimde hiç te zor olmadı. Zaten o katı ve sözde ulvi görüntüsünün aksine bu tür hovardalıklara meraklı sıradan bir adamdı o da.

Ayrıntılarıyla ve de büyük bir zevkle yazardım tüm olanları size. Hatta yazacaktım da. Ama sonra vazgeçtim. Haklı sebeplerim var çünkü. Bilirsiniz, basit insanların basit hayatları asla haber olmaz. Basit insanların basit hatalarını gazetenin üçüncü sayfasında haber olarak görebilirsiniz sadece. Oysa bazen o basit insanlar manşetleri belirler. Ama siz bunu asla bilemezsiniz, çünkü haberde onların adı hiç geçmez. Haberler hep yorumdur. Ve bir tarikat şeyhinin uyuşturucu dolu bir evde seks aleminde basıldığını okuduğunuzda, bu haberin yorumu da, yapılan baskını başka karanlık güçlerin tezgahladığıdır. Oysa bazen bunu yapan sadece, basit insanların büyük öfkesidir. Bilemezsiniz. Siz gene de bilmeyin. Hacıdan Ediz'in ablasının intikamını aldığımızı bilmeniz yeter, yetsin. Yaptığımız şey tam olarak buydu çünkü. İshak'ın ölümüyle de hiçbir ilgisi yoktu aslında.

Ve İshak'la ilgili içimde en ufak bir rahatlama olmadığını da bilmenizi isterim, hacıyı televizyonlarda ve gazetelerde yüzündeki o rezil yakalanmışlık ifadesiyle gördüğümde. Sadece o değil Yılmaz ve adamlarına da ulaştı polis. Ediz'in ablası ise bu hikayede sadece bir mağdurdu. Halk ona acıdı bir süre, sonra o da unutuldu gitti, her zaman olduğu gibi. İshak ise ne yaptıysa kendi yapmıştı. Ve bunda bence kendisi de dahil hiç kimsenin suçu yoktu, hatta bence eyc in bile. Suçlu aramak yerine, Yakup amca dahil hepimiz buna kader dedik. Bir PUNK için bu kelimeyi telaffuz etmek ne kadar zorsa, sorumluluktan kaçmak için inanmadığımız sözler söylemek te o kadar kolaydı.

Yanma

Ellerinle beslediğin bu kalleş doğanlar, Gözlerinden çakmak çakmak yalan okunanlar

Onlar; arkandan söverken yüzüne gülenler, Ellerine fırsat geçse seni yok ederler

Bakma gözleriyle esir alırlar, inanma sözleri sinse de içine

Kanma elleriyle ateşe atarlar, yanma ihanetin ateşi içinde

Sistemin karanlığı gizlerken onları, Karanlığa yenik düşüp söner sahte mumlar

Kazanmak imkânsızdır görmezken onları Ve sarayın soytarısı olmuşken aptallar

Bakma gözleriyle esir alırlar, inanma sözleri sinse de içine

Sanma elleriyle ateşe atarlar, ihanetin ateşi zaten içinde

PUNK IS DEAD

Ansızın, tarifsiz bir acı ve endişeyle ter içinde uyandım. Çok erken bir saat olmalıydı. Kafamı iyice geriye atıp cama baktığımda gördüğüm aydınlığın derecesine istinaden böyle düşündüm. Kabus, her şey bir kabusmuş meğer diye düşünenler var okuyanlar içinde biliyorum ama öyle değil. Gördüğüm bir kabus ta yoktu zaten. Beynimin içinde aniden gerçekleşen bir big-bang ve akabinde sonsuzluğa doğru genişleyen beyin zarımın neden olduğu anlatılamaz bir sancıydı beni deliksiz uykumdan uyandıran. Böyle ani ve olağandışı bir şey olmalıydı, öyle hissettim. Çünkü uyandığımda ve kendimi dinlediğimde herhangi bir ağrı ya da en azından bir sızı algılamamıştım. Her zamanki kronik akşamdan kalma hissini de sayarsak gayet normaldi vücut fonksiyonlarım. Endişe duygusunun sebebi de sanırım buydu. Yani sancı gerçekten var mıydı ? Yok muydu ? Emin olamamak ve sonrasında suratta aptal bir ifade bırakan “**N’oluyor lan?**” hissi. Bir süre öylece tavana bakıp, normal olduğumu anladığımda ve bu durumun günahını da hafta sonu içilen binlerce biraya yükledikten sonra, tekrar uyumaya çalışmamaya karar verdim. Kalkıp güneye bakan balkona gittim. İşte bu manzara! Beni her zaman şarj ederdi. Kahvaltı yapmam için en büyük sebep, koca bir demlik çayı bitirme arzusu uyandıran bu güneye bakan balkon sabahları. Manzaramı asla kapatmayan, aksine, herhangi bir peyzaj çalışmasına gerek görülmeden, doğal biçimde gelişmesi için kendi haline bırakılmış büyük bahçesiyle, manzaramın güvenliğini sonsuza dek sağlayacağına inandığım, heybetli Polis Hastanesi binasının içinde bir hasta odasında değil de, burada kendi evimin güneye bakan balkonunda olmanın verdiği sağlıklı mutluluk hissi. “**İyi ki varsın!**” ı en içten şekilde söylettiren balkonum benim! O sırada ben böyle mutlu hislerle doluyken yere düşen bir çay kaşığı ile yeniden dünyam karardı. Kaşığın zemine çarpmasıyla oluşan çınlama beynimde bir şeyleri tetiklemiş olacak ki beni uykumdan uyandıran o acıyı tekrar hissettim şakaklarımda. Bir refleksle başımı iki elimin arasına alıp

gözlerimi kapadım ve acı girdiği gibi aniden kayboluverdi. Gözlerimi tekrar açtığımda, elinde “Kulübe hoş geldin! ...Kadıköylü Migrenliler” yazısı bulunan bir manyak görsem, sanırım şaşırmayacaktım. O kadar afallamıştım çünkü. Kahvaltının da tadı kaçmıştı. Yine bir bardak demli çay ve içinde sert tuzlu beyazpeynir olan hafif bayatlamış bir ekmek kenarı ile yetinecektim. Saat henüz okula gitmek için erkendi. Ama ben gene de kimseyi uyandırmadan evi sessiz sedasız terk ettim. Merdivenleri inerken kararsızdım. Ama önünüzde inmeniz gereken beş kat varsa, apartmanın önüne çıktığınızda kesinlikle kararınızı vermiş olursunuz. Beş katlı ve asansörü olmayan bir binanın en tepesinde oturmanın birçok avantajından biri de budur işte. Ve ben de apartmanın önüne çıktığımda kararsızlığıma son vermiştim. Aylar sonra tekrar Akmar’a gidecektim. Göremeyeceklerime üzülmekten çok göreceklerimden çekinerek.

Akmar’ın kendine ait bir kokusu vardır. Giyilmemiş tişört, okunmuş kitap, yeni dem çay, bayatlamış çay, yarılanmış sigara, neskafe ve belki de derinden gelen bira kokusu. Hepsinden biraz ve daha fazlası. Belli oranlarda karıştırılmadıkça aynı kokuyu tutturamayacağınız, kadim zamanlardan kalma gizli bir reçetenin elemanları gibi. Bizim tayfa ise gene aynı yerlerinde kendilerine has kokuları ve korkularıyla iç içe oturuyorlardı gittiğimde. Etiketini yırtılmış plastik şaşal su şişesinin içinde yarısı tüketilmiş votka vişne ya da ucuz şaraplarını kaldırarak selamladılar beni. Tiner kokan bir iki eleman dışında hepsini tanıyordum. Tiner. Ürün gamına yeni eklenen ucuz bir alternatif. Yeni maceralarının adı buydu ve iğrenç kokuyordu. Yanlarına gittiğimde aslında tanımak bir kenara dursun, yüzlerine ilk kez ve hiç de hoşlanmayarak baktığım yabancılar gibi durduklarını fark ettim. Vaktimin çoğunu birlikte geçirdiğim bu PUNK’lar şu anda bana en uzak, en yabancı insanlardı. Peki ama neden? Ne değişmişti? Melih benimle konuşmadan hatta yüzüme bile

bakmadan orada öylece oturuyordu. Diğerleri değil ama, işte onun bu kayıtsızlığı; değişen o şeyler için sorulabilecek soruların cevabıydı. Ve sonunda ben de mekanımın bu nispeten eski, ama artık içinde yeni elemanlar barındıran revize edilmiş reçetesiyle değişen kokusunu son bir kez daha içime çekerek ve tek bir ayrılık sözcüğü bile sarf etmeden okula gitmek üzere yanlarından ayrıldım. Okul ortamı şimdi her zamankinden daha yakın geliyordu bana. Okuldaki çevrem, nasıl söylesem, çok geniş ve zengindi. Her türde insan bulmak mümkündü demek istiyorum. Ama ben içlerinde en normal olanlarıyla vakit geçirmeyi tercih ediyordum artık. Yani hani okul çevresindeki normal kafelerde geçirilen normal saatlerde birlikte olunan normal insanlar. Uyuşturucudan, beladan uzak duran, ailelerinin deyimiyle olaylara karışmayan, en büyük çılgınlıkları dersi kırıp gizlice birkaç bira içmeye gitmek olan 80 sonrası normal genç insanları işte. Onlar şimdi her zamankinden daha yakın geliyordu bana. Yanlarındayken yorgun hissetmiyordum kendimi. Sürekli diken üstünde oturmanın, her an olabilecek kötü şeylerin tedirginliği ile yaşamının verdiği yorgunluk yoktu artık. Ama peki bu mutsuzluk ve yabancılaşma hissi? Evet! Yakınlık değildi bu aslında. Doğru kelime belki de “basit” olmalıydı. Okulda ve bu insanların arasında olmak “basitti” her şeyin ötesinde. Yorucu değildi.

O gün Akmar’a gitmemin bir sebebi aslında aylar sonra Melih’le konuşmaktı. Onunla İshak’ın Unkapanı’ndaki bir plakçıya verdiği demomuzla ilgili bir gelişmeyi paylaşacaktım. Ama gittiğimde sadece verdiği soğuk bir selam dışında bana tek kelime etmemesi yüzünden ben de konuyu hiç açmadım ona. Bir yapımcı ilgileniyordu demoyla. Hiç umurumda değildi aslında. Bu demoya en çok İshak değer vermişti. Umutları vardı. Ve şaka gibi o öldükten bir süre sonra albüm hakkında konuşmak için çağırıyorlardı bizi. Sadece bir-iki ay erken aramış olsalardı belki de her şey çok farklı olacaktı. O yüzden aslında ben demodan da

ilgilenen yapımcılardan da nefret ediyordum şu anda. Gene de İshak'ın anısına, dersten sonra gidip heriflerle konuşmam gerektiğine karar verdim. Melih olmadan tek başıma. Hava çok güzeldi. Yürüyerek gidebilirdim.

Ünlü insanlar şöhretin getirdiği olumsuzluklardan bahsederler ya hep. Şunu kabul etmeleri gerekiyor; onlar hiçbir zaman bizim gibi sıradan insanların günlük yaşamda karşılaştıkları, hayatı zorlaştıran şeylerle uğraşmak zorunda değiller. Mesela hiçbir ünlü, bankalar kapanmadan yetişip su faturasını yatırabilsin diye, öğle tatilini on beş dakika öne çekebilmek için patronunun odasına gidip alçaltıcı biçimde izin istemek zorunda kalmaz. Hiçbir ünlüyü uzun kuyruklarda herhangi bir şey için sıra beklerken göremezsiniz. Ve yaşadıkları her olumsuzluğa onları merkeze koyarak bakarız. Mesela öldü sanılarak morga kaldırılan ama morgta canlanan şarkıcının hikayesi anlatılır. Yok efendim morgta canlanmanın bu kişi üzerindeki olumsuz psikolojik etkileri ne de büyük olurmuş falan filan. Vah vah! Peki kardeşim gecenin bi yarısı morgta canlandığı sırada buna şahit olan görevlinin psikolojisi ne durumda bunu hiç düşünüyor musunuz? Belki adamcağız kafayı yemiştir korkudan. Belki işi bırakmak zorunda kalmıştır. Belki artık geceleri uyuyamıyordur. Her neyse, biz ise kendi aramızda, eğer bu demo albüm olursa ve de tanınıp ünlü olursak nasıl hayatlar yaşarız diye konuşurduk eskiden. İshak sadece Türkiye'de değil Avrupa hatta Amerika'da da ünlü olduğumuzu hayal ederdi. Sınır tanımazdı. Yapılacak turnelerden, konser sonrası partilerden, yüzlerce güzel groupie ile dev tur otobüslerinde yapılacak alemlerden bahsederdi. Melih'in de buna benzer hayalleri vardı. Bu konu açıldığında on saat durmaksızın konuşur kafamı sikerlerdi. Ben ise bu hayalleri hep aptalca bulurdum. Gerçekleşme ihtimali olmayacağından değil, bu tür bir hayatı bize yakıştıramadığımdan. Çünkü biz PUNK tık. Böyle bir lüksümüz olamazdı. En fazla ter, sidik ve bira kokan, sahnesi bile olmayan yer altı

çukurlarında bizi dinleyenlerle aynı seviyede hatta onların arasında dolaşarak yapardık müziğimizi. Müziği üreten, müziği tüketenle iç içe ve bir bütün olmalıydı. O kadar ki dışarıdan bakan biri sadece bu bütünü görmeliydi çerçevenin içinde. Kimin müzisyen, kimin dinleyici olduğunu algılayamadığı o muğlak resme bakıp. Ve böyle düşünen ben bu demo için gidip bir plak şirketiyle konuşacak en son kişiydim aslında. Ama şimdi hızlı adımlarla Unkapanı'na doğru ilerliyordum. Ne diyecektim ki adamlara? Albüm falan da sikimde değildi açıkçası. Müzik bile yapmak istemiyordum. Belki sadece bu demonun albüm olma potansiyeli taşıdığını duymak ve rahatlamak istiyordum. Kalan son bir vefa borcunu ödemek gibi bişey. Gerçi duyabilseydi bile bir ölünün ne kadar umurunda olabilirdi ki bu? Uğraşması gereken yeni sorunları olsa gerekir gibi saçma sapan düşünceler eşliğinde yürüyerek neredeyse belediye binasının önüne kadar gelmiştim.

Yürüdüğüm yol üzerindeki az katlı bir binanın terasına çıkmış, oradaki metal parmaklıklara, elindeki balyozu hınçla kaldırıp indirerek vuran amelenin çıkardığı son derece rahatsız edici bir ses beni bu düşüncelerimden alıverdi. Binanın önüne geldiğimde ses o kadar dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı ki şakaklarımın zonklamaya başladığını hissettim. Sabahki o baş ağrısını tekrar yaşamaktan korkarak hemen oradan uzaklaşmak istediysem de artık çok geçti. Ense kökümde bir yerlerdeki nokta ile her iki şakağımın merkezindeki noktaları köşeleri olarak alıp bir üçgen yaratan ve bu üçgenin kapladığı alanın ağzına sıçan ağrı korkunç çılgınlık atarak üzerime çullanmıştı bile. Gözlerimi kapadığımda karanlığın içinde belli belirsiz hayal ettiğim manzara böyle bişeydi yaklaşık olarak. Amele ise hala acımasızca ve sanki bir işkencecinin, çektirdiği acıyla doğru orantılı biçimde artan sapıkça hazzıyla daha da sert vurmaya devam ediyordu metal parmaklıklara. Olduğum yerde donakalmıştım. Hareket edemiyordum. Tam o sırada ses kesiliverdi. Akabinde çektığım acı da girdiği gibi aniden

gitti! Ama Şimdi de yüzü koyun yere düŐtüĐümü hissediyordum. Vücudum benden bağımsız hareket ederek öne doğru hızla devriliyordu. Sanırım o sırada bilincim de kapanıyordu. Tekrar kendime gelip gözlerimi açtığımda asfaltın üzerinde yattığımı fark ettim. Etrafta koŐturan insanların ayakkabılarını görüyordum. Boğuk boğuk sesler duyuyordum. Ve bir sıcaklık! Asfalta yapıŐmıŐ yanağımın çevresinde sıcak bir ıslaklık hissi vardı. AĞzımın içinde ise oldukça tanıdık gelen metalik bir tat. Hareket edemiyordum. O sırada kaldırımın asfaltla birleştiği yerde koyu kahve renkli ufak birikintiyi fark ettim. Bu kandı! Benim kanım!

Amelenin balyozla giriŐtiĐi metal parmaklıklardan kopan sivri bir parça, Őarapnel gibi saplanmıştı Őah damarıma. Nedeni buydu. Yani ölüm nedeni. Ölüm nedenim. Ve ölü bedenim, ŐehzadebaŐı Cami'nin karşı kaldırımlarında yatmaktaydı işte Şimdi. İŐhak'ınkinden daha az feci değildi bu manzara. Hatta o evinde, kendi yatağında can vermiŐken ben sokak ortasında bir köpek leŐi gibiydim Şu anda. Fazladan yaşanan bir iki ay için ödenen bir bedel gibi. Aklıma gelen son Şey ise bilindik bir kliŐeydi, emin değilim ama sanırım giderayak beni gülümsetti: PUNK IS DEAD!

Sonuna Dek

Aşlında gitmeliyim sonuna dek, kaybedecek neyim var sanki benim?

Yolun yarısını aştım nasıl olsa , asla vakit kaybetmemeliyim

Beni beklerken yolun sonunda bir içim su, ah!

Saplanıp kalır mıyım zannedersin çamura

Oysa giderim yoluma, İşte hayat bu!

Yalvarırım gözlerime öyle bakma, kalbindeki acıyı ölüme sakla

Ayrılık kadermiş ama sen ağlamayı gözlerine yasakla

Gözlerin bana yalan söylemez, sözlerin beni kırsa da

Sevdiğini bilmek yeter bana inan sonunda ayrılık olsa da

PUNK'S NOT DEAD

Hayat tarzları nedeniyle genç denebilecek yaşlarda ölüp te PUNK'ın yer altı dünyasına gömülen çok insan var. Belki de PUNK'ın en zayıf, en kırılğan ve en çok tartışılan yanındır bu. Pek çok ünlü isim dışında İshak var mesela. Daha sonraları bir kavgada bıçaklanarak hayatını kaybedecek Ediz var. Ama...Punkat...yok. O aslında hiçbir zaman, birbirine benzer yüzeysel tanımlar yüklenmiş PUNK'ın olmazsa olmazlarını kabullenmedi. Tıpkı kendisine isteği dışında atfedilen tüm sıfatları inkar eden isyankar bir unicorn gibi. Karşı oldukları sistemin içinde, PUNK adına kışkırtıcı kurallar uyduran ve bu osuruk kurallar silsilesi içinde kendi osuruk sistemlerini inşa ettiklerini bile fark edemeyen tüm diğer PUNK lara da karşıydı. Kendince çizdiği bir PUNK karakteri vardı. Buna uygun yaşadı ve belki de bu sayede PUNK yüzünden ölmedi. Ama bu neyi değiştirdi? Bakalım...

Şehirleri yangın yerine çeviren, pahalı mağazalardan çaldıkları pahalı giyecekleri orasını burasını yırtıp çengelli iğneler takarak tanınmaz hale getirip o haliyle giyen, sokaklarda mohawk saçlarıyla, dövmelemleri ve postallarıyla, zincirden yapılmış kolyeleriyle dolaşan, arabalarını tanınmaz hale getiren, evlerinizin duvarlarına işeyen, grafitiler döşeyen ve bunları sadece düzenli toplum içinde bir virüs olmak için yapan PUNK lardan korktuğunuz o güzel günleri hatırlayın! Bu ülkede bunları hiç yaşamadınız gerçi siz. Ama şimdi birer moda haline getirilen o PUNK figürlerini biliyorsunuz. Bu değişim hiç te yabancı olmadığınız bir evrim aslında. Kapitalist sistemin, kendisine kafa tutan isyankar ve aynı zamanda etkiledikleri kitlenin büyüklüğü ile tehditkar olabilen düşünce biçimlerine karşı açtığı sistemli savaşlardan birinin daha neticesiydi bu sadece. Önceleri batılı, uygar(!) toplumlar için bir ucubeler ordusu, tehditkâr anarşistler sürüsü olan PUNK lar, en sonunda kapitalizm tarafından yakalanmış, dişleri ve dikenleri sökülmiş, evcilleştirilmiş ve ürün haline

getirilmişti. Sadece batıda değil dünyanın her yerinde kendisine müşteri bulabilen bir ürün hem de. Toplumlar da artık bu yeni PUNK ı yadırgamıyordu. PUNK avlanmış, kafeslenmiş, makyajlanmış ve de pazarlanmıştı. PUNK artık bir “alt-kültür” değil bir “trend” ti. Bu durumda gerçek PUNK lar için yapmaları gereken tek şey kalıyordu geriye. İntihar etmek! İşte 90’ların başında olan şey tam olarak ta buydu. Bir toplu intihar gösterisi. Sağda solda şu yazılama göze çarpar olmuştu. “PUNK’s dead! Long Live PUNK!” Bunun altında yatan mesaj çok açıktı. Bu intihar bir düzmeceydi, daha uzun ve fark edilmeden yaşamak için ölü numarası yapmaktan ibaretti. Artık eski tarz PUNK ları göremeyecektik sokaklarda. Gördüklerimiz yeni trendin müşterileri olacaktı, birer dublör sadece. Gerçek PUNK lar ise ne giyim tarzları ne de yaptıkları müzikle asla fark ettirmeyeceklerdi artık kendilerini. Nirvana ile ortaya çıkan şey buydu belki de. “Alternatif” adı altında ortaya çıkan bu tarzsızlık ve siliklik akımı PUNK için mükemmel bir saklanma yeri olabilirdi. Tespit edilemeyen şey yok ta edilemezdi. PUNK hiç olmadığı kadar özgürdü artık. Çünkü tüm kuralları yıkmak için saf bir anarşizm anlayışıyla yola çıkanlar, dayatılan her kuralın mutlaka yok edilmesi gerektiği inancını en son aşamaya getirmişler ve ait oldukları alt-kültürün de belirleyici özelliklerini ve kurallarını yok etmişlerdi. Ne görünümde ne de yapılan müzikte, PUNK ın da hiçbir kuralı yoktu artık. Bu yeni yaşam formu, bu evrim kendini duvarlarda da göstermeye başlamıştı. Artık rahatça haykırabiliyorlardı : “PUNK’s not Dead!”

Hayalin Gözleri

Güneş saçlarıma değdiği zaman Hayal'in gözlerine bakarak,

geçmişimi hatırlayacağım ... Ve gözlerim dolacak

ve gökyüzü şahidim, ve bulutlar yargıç olacak.

Hayatımı yaşarken sensiz, hayatımı harcarken sessiz

gözyaşların birer kurşun kalbin bir silah olacak

vuracak beni öldürecek ve yalnızlık mezarım olacak.

Oysa ...ne demiştin bana?

"Gözlerinden süzülen bir çift gözyaşında saklı her şey

hayatın, düşlerin, aşkların ve yalnızlık

bu iki damlacıkta ölüm de var hayatta

bilemediklerini korktuklarını anlatır sana.

Benim için ağlar mısın ölürsem mezarımın başında?

Bir çift gözyaşıyla ıslatır mısın toprağımı?

Ve sular mısın otları, çiçekleri?

Benim için geceleri dua eder misin tanrıya?

Yalvarır mısın cennete gitmem için?

O zaman gözlerinden süzülen bir çift gözyaşı olur,

düşerim kalbine inan sevilince hiç ölmezmiş insan..."

Ama hepsi yalan!

SON

Avrupa'nın ortasında bir ülkede bir Amerikan okulunun bahçesinde kızını bekleyen bir adam. Zilin çalmasını beklerken elindeki kıpkırmızı elmayı parlattıkça parlatmakta. Uzun haki renk parkası ve uzun seyrek saçları var ve çok tanıdık bir yüzü. Ama çevresine bir o kadar yabancı. Yanından geçen kadına gülümseyerek selam verdiğinde görünen o birbirinden ayrık iki dişi, yüzündeki o tanıdık ifadeyi arttırmakta. Yanına gidemiyorum. Aslında orada bile olmamam gerekirdi. Yasak bu çünkü. Ama merak ettiğim o kadar çok fazla şey var ki. Yaşanmadan geçen bunca yıl var mesela. Yaşasaydım eğer nasıl biri olurdu? Ve çalan zille birlikte ayağa kalkıyor adam, okulun kapısına yönelirken arkasından bakıyorum. Ona doğru koşan şu küçük kız olmalı beklediği. Ne kadar güzel, ne kadar tatlı. Elindeki elmayı kapıp boynuna atlıyor adamın. Mutluluklarına bakıyorum. İçimi kaplayan sıcaklıkla birlikte, dudaklarımdaki tebessümle oradan gidiyorum.

Sonsuz

Gözlerindeki nemi siler gider hasret rüzgarı, sonunda

Bir tek yalnızlık kalır yanında seninle

sonsuzda dek, seninle

Gökyüzündeki karanlık bulutlar azrailin nefesidir aslında

Bil ki bir tek ölüm vardır yolun sonunda, seninle

sonsuzda dek, seninle

Bırak rüzgar dallarda tetikte beklesin çakalların sesi yırtсын gökleri

Bil ki ölsen de sevinemezsin, acılar hep seninle

sonsuzda dek, seninle

Hikayede bölüm sonlarında sözleri verilen şarkılardan bazılarını dinlemek ve de bilgisayarınıza indirebilmek için adres : <http://soundcloud.com/punkat>